

חידושי הרא"ה

על מסכת קדושים

מן החליצה וכו' וכן גמי אמאי לא הוציאר אלא להצהrica גט וכ"ת בכלל להיות כאשתו בכלל דבר הו בלא א"כ אם בא לגרשה גמי לא היה לו להוציאר ויל' זודאי בכלל דbulletin "כל דבר" הו כלחו אלא שוואץ רשי' זיל לט' להצהrica גט משום דaicא למטעי בלישנא דמתני' דקთני' וקונה את עצמה בחליצה ולכאורה נ"ד דהינו אחר שוקנית בבייה כמו וקונה את עצמה דרישא לכך כתוב רשי' זיל דאיינו כן דוקתנה את עצמה קאי אקודם בייה אבל אחר בייה אינה צריכה הימנו חליצה: ואיל' עוד למה ליה לרשי' זיל לאשומען הכא כסוף וشرط מדרבנן קנו ויל' דה"א כי היכי דיה וקונה את עצמה אחר בייה כמו רישא וגם כי היכי שלא תקשי אמאי לא תנא מנינה בסיפה כמו שהקשו התוס' ולמעוטי כסוף וشرط ולהכי ה"א דה"ה היבמה נקנית בכסוף וشرط וזה ודאי אינה קונה את עצמה אלא בget אבל כשוננית בבייה קונה את עצמה בחליצה אחר בייה ומשום היכי קתני' היבמה נקנית בבייה ולא קתני' בכסוף וشرط ממש דקה בעי למתני' וקונה את עצמה בחליצה והיינו דוקא אחר בייה, לכך פרשי' זיל דצרכיה גט. וכסוף וشرط אין קוינין בה:

ואפשר לומר דרשוי זיל הוקשה לו אמאי לא תנא מנינה למעוטי כסוף וشرط ותירץ دائ' הוות תנא מנינה הוה ממעט להו למורי דאפי' מדרבנן לא מהנו להכי לא. תנא מנינה לומר דאע"ג דמדאוריתא בייה דוקא קני מדרבנן מהני כסוף מדרבנן לפוסלה על האחין:

האשה נקנית פרשי' זיל לבעה [בשלש דרכים] כדפרש ואזיל והאי שלש לשון נקבה הוא ובגמרה בעי אמאי תנא לשון נקבה וקונה את עצמה בשתי דרכיהם גרסינן וכו' יש מפרשין שרשוי זיל נשמר שעיה לפ' פי' אחר במתני' ולא הו גריס וקונה את עצמה שתיתי מפרש דנקנית קאי בין אקנין אקטין הרכבת דבעל בין אקנין דיה דברתויה שיק לישנא דנקנית והשלש דרכים דקאמר היינו בין אותו שוקנה אותה הבעל בהם ובין אותם שוקנה היא את עצמה וכוונות מתני' לומר דבין קניות דיה והבעל הו ג' נקנית היא עצמה בכסת שטר ובאייה והנ' חדא הו דשלשתן היינו דבר הנאה שמקבלת היא מניה וקונה את עצמה בget ובmittat הבעל והיינו השתרם האחרים והשתאות לפי זה כי פרצת אמאי תנא לשון נקבה דהינו ג' לא מצי לשינוי משום דרך דליתני דרכי') וליכא לשינוי משום בייה כדמשני لكمן חדא אייכא גט ומיתת הבעל דלא צריך בייה נינהו ולכון פירושי זיל דנקנית היינו לבעה דוקא והג' דרכיהם היינו כדמף' ואזיל דהינו כסוף שטר ובאייה והאי ג' לשון נקבה דבגמ' בעי ומשני. וקונה את עצמה וג' :

היבמה נקנית בבייה פרשי' זיל להיות כאשתו לכל דבר שאם בא לגרשה אחיל אינה צריכה וכו' וליכא למידק אמאי הוציאר רשי' זיל בסוף לשונו שהכסוף וشرط אינו גומר להיות יורשה ומטעמא לה ולא פוטרה

א) דברים כ"ל��' הנמרא דף ב' ע"ב .

לן לדחוק ולומר דאיינו מכורה ג) כי"ב וכי תימה מאחר שכבתה דבר איש ואשה רגיל לומר בה"א מה צריך ע"ר לדחוק בכל הני שניי דחוקי דבמוללה וצבר לא כתניתו או דאונס ד) כמו איש ואשה להכי קאמר דהא יבמה כלומר הוציאתי לומר שני דברים חדא דבר איש ואשה רגיל לומר ה"א וכן זה היכא דקאי אקרא קאמר בה"א משות זיבמה לא הויל כמו איש ואשה וקענוי בה"א וע"כ איתן לן למימר משות דקאי אקרא אבל אי לאו יבמה לא הויל צריך לתרצ' דקאי אקרא אלא דגביה איש ואשה כתני בה"א ע"ג דלהיא ה) קאי אקרא והיין גמי דכתבו החוס' שם בכתבות. ומה שכתבו ואין לחוש כת"כ ר"ל שא"ג שנ"ד דחק לומר בו אפי' שלא ואשה רגיל אין לחוש כת"כ בהוא אפי' לא שום טעם מציינו שינוי התנה לשון הרשות לו בפה ואפשר שם"ש ואין לחוש היין משות יבמה. ו"י"א דבר איש ואשה ביוון שהזיכרו בראשונה הוה קאי אקרא כמו האשה נקנית דהכא והאיש מקדש דקימי אקרא דכת"י כי יכח שם אשה וכו' בכל מקום שמוזכרים התנה מזכירים בה"א. ביוון דפתח בהו בה"א וזה מש"ק מתחילה שרגיל התנה להזכרים בה"א. איכא למידק עוד אמאי לא הביאו יבמה במתחלת הדבר כמו שהביאו האשה שלכה וכן בכתבות הביאו לכר נר' שכונת התוס' כך היא הכא תנין בה"א וכן בכמה מקומות כל שאית לו למימר דבר איש ואשה רגיל התנה למיר ה"א בלי שום טעם או שהוא היה משומש ואשה לא מקרה אלא עצם ר"ל ש תמיד הוא אשה ותמיד הוא איש והוא דבר כולל יותר מכל הדברים משא"כ בבלתי שהיא ב) וכן יבמה או עבר ומשות הכל תניא האשה שנחארמלה. ומשות דקעה מבתוכה איתן לן למימר ג"כ דהיכא דקאי אקרא כתני בה"א ובעבד אית מאחר ובין ללא קבלה אתשיל והיין דקס"ד דהתוס' וקשה א"כ מי מקשו התוס' וייל דאפי' היכא ללא קבלה קדושים מאחר אין ראיי לומר דמקיל ב"ש ומחמור ב"ה ביוון שאפשר שתקבל קדושים מאחר ומוקלט ב"ש כאן נשכח

לעל בלשון רשי זיל ראשון ואפשר שרשי זיל הרגיש דלא צרי' קניין אלא בדבר שكونה אחת הגוף והכא לא שיך וכן הקונה את עצמה ופרש"י זיל דקניין דהיכא היינו לעניין בעלה כלומר לעניין אישות וקונה את עצמה ופרש"י זיל דקניין דהיכא היינו לעניין בעלה כלומר לעניין אישות וקונה את עצמה לヒות בשטר יא) להנשא לאחר ואפשר שפי' כן לומר קניין זה אינו לכל דבר דהא חופה גומרת אלא לבעה כלומר' להזכיר' גט :

ובתוס' כתבו הכא תנין בה"א וכן בכמה דוכתין גבי איש ואשה תנין בה"א וקשה דבහיא דבתולה וכו' דהא יבמה וכו' ואין לחוש וכו' ואיכא למידק דבריש כתובות כתבו התוספות דגביה איש ואשה כתני התנה למיר בה"א ע"ג דלא קאי אקרא והכא נר' דבעי קאי אקרא ועוד מה הוקשה להם דכתבו דהא יבמה. ו"י"א דבר איש ואשה ביוון שהזיכרו בראשונה הוה קאי אקרא כמו האשה נקנית דהכא והאיש מקדש דקימי אקרא דכת"י כי יכח אש אש וכו' בכל מקום שמוזכרים התנה מזכירים בה"א. ביוון דפתח בהו בה"א וזה מש"ק מתחילה שרגיל התנה להזכרים בה"א. איכא למידק עוד אמאי לא הביאו יבמה במתחלת הדבר כמו שהביאו האשה שלכה וכן בכתבות הביאו לכר נר' שכונת התוס' כך היא הכא תנין בה"א וכן בכמה מקומות כל שאית לו למימר דבר איש ואשה רגיל התנה למיר ה"א בלי שום טעם או שהוא היה משומש ואשה לא מקרה אלא עצם ר"ל ש תמיד הוא אשה ותמיד הוא איש והוא דבר כולל יותר מכל הדברים משא"כ בבלתי שהיא ב) וכן יבמה או עבר ומשות הכל תניא האשה שנחארמלה. ומשות דקעה מבתוכה איתן לן למימר ג"כ דהיכא דקאי אקרא כתני בה"א ובעבד אית מאחר ובין ללא קבלה אתשיל והיין דקס"ד דהתוס' וקשה א"כ מי מקשו התוס' וייל דאפי' היכא ללא קבלה קדושים מאחר אין ראיי לומר דמקיל ב"ש ומחמור ב"ה ביוון שאפשר שתקבל קדושים מאחר ומוקלט ב"ש כאן נשכח

א) ברשותה, ב"צ"ל. ב) נראה שהסר כאן תיבת
וכצ"ל שהוא אינה חמید. ג) מבורה, ב"צ"ל.
ד) דאים, ב"צ"ל. ח) שלא, ב"צ"ל. ו) פ"ז
מ"ג. ז) קיבלת.

דבשלא מא איז הו בכל כסף היינו אומרם שמא ז) שאצטיריך לגבי עבד זונקין היינו משומם שהוא גרט או משומם שהחמירה והتورה לעניין מיטב אבל השטה ליכא למימר הכי דבשברא מנא ליה שיהיה שוה כסף כספי מאחר שאינו נכנס בכספי דהא גבי עבד لكمן איצטיריך ישיב לומר וגט דתמת איכא טעמא מ"מ הכא מנא לנו והשתה א"ש דלייכא לשוני דהא באשה שוה כסף הכי הוא בכל כסף והתם עבד זונקין הוא טעמא משומם שהוא גרט כו' דהא בפירוש' דמתני' ליכא למימר הכי דא"כ לימה ש"פ אלא ודאי דמאי דקאמר בשזה פרוטה ר'יל דתינה התם הוא וא"כ מנ"ל: ותו כתבו התוספות ויל' דילפנינו מעבד עברי כי אין להקשوت דאייכא למפרק מה לעבד שכן גרים דהא זונקין תוכיח וכי פרכת מה לנזיקין דאמ' עבד יוכיה ואתיא במה הצד ומאי דאייכא למימר היכא דילפי' מעבד עברי מקניינו או מיציאתו דהא ישיב ביציאתו הוא דכתיב אבל קניינו מנ"ל וכ"ת דילפי' קניינה מיציאתו א"כ אמא לא יליף זונקין מקניינה וליכא למפרק מה לעבד דין הוא שנקל עלייו כדי שלא יטמע לדרבא מ"ה הוה לנו למימר שלא יהיה קניינה בשזה כסף כדי שלא יטמע בין הגוים ואפי' הוי בשזה כסף וכ"ש זונקין והאי פירכא דשלא יטמע לבין הגוים לא שייך אלא ביציאת והתם אמרה התוס' אלא ודאי דתינה לנו דשוה כסף כספה וא"כ איז קניין העבד עצמו לית לנו דשוה כסף היליף קניין האשעה:

ריש מפרשים דכי היכי דברי' למילך קניין האשעה מעבד קניין דעתך ג"כ יליף מיציאתו וاع"פ שלא הזכירוהו וזהו דוחק. וכן' לי דודאי דהויאל ובגרעון כסף שעבד שוה כסף כספה, ה"ה בקניינה דהא כת' ישיב גאולתו מכסף מקנתו ואפי' איז למפרק דין הוא שנקל לומר דשוה כסף כספה כדי שלא יטמע ר'יל שאט לא היה נקנה בשזה כסף גם כשהיה יוצא לא היה יוצא בשזה כסף דילפי' קניינו הוא משיב ויוצא דהא כתיב ישיב מכסף כלומר אותו הדבר אשר נקנה בו ישיב ואם נקנה כספה ולא בשזה כסף הכי הוא יציאתו:

חומרא שם וכן לב"ה ותרצו התוס' דמ"מ הם לא באו אלא על קדושין ראשון וב"ש הקיל וב"ה החמיר וכן אמרינן התם.

בפרוטה כתבו התוספות תימא שלא הוי לי כי' עד נטעה לומר וכו' ואיכא למידק מעיקרא לשקהשו דלייא בשזה פרוטה Mai סבריו ולבסוף כשתרצאוuba לפרש באיזו כסף Mai סבריו דפשיטה דבא לפרש באיזה כסף ועוד דכתבו ולפי שלא נטעה הוא ודאי כן הוא ומעיקרא הכי הוה ומאי בעא לאשמור'. ותו איכא למידק מי הקשוו ואית' ומנייל דשוה כסף כספי דהא لكمן וכו' אמא הוזרכו התוס' לתרצ' דיליף מעבד עברי ואתיא במה הצד כמו שנפרש אמא לא תרצ' דצטיריך ישיב לרבות שזה הוא בכל כסף והוא דצטיריך הינו משומם דבעבד כסף בעבד ובזוקין הינו גרט לו להמכר דזוקא הוה אמיןא דכיוון דהוא גרט לו להמכר דזוקא כסף ול"ש כסף ובזוקין הוה אמיןא דכיוון שהחמירה התורה עליו לעניין מיטב כסף נמי דזוקא ולא שוה כסף ובפדרון הבן הקדש איצטיריך כלל ופרט להוציא קרקעות ושטרות כדכתבו התוס' בסמוד וכל לעולם דלענין אשעה ערכין שוה כסף כספה: ונראה לי דמעיקרא לשקהשו התוס' הוי סבריו דשוה פרוטה דקחני במתני' הוי פרוטה כסף והק כסף האמור בתורה הוי פרוטה או שוה פרוטה דגם שוה פרוטה הוי בכל כסף ולהכי הוה קשה וליתני שוה פרוטה כלומר שפי' באיזה כסף ויאמר בש"פ ותרצ' דזוקא פרוטה הוי פירושא דכסף אבל שוה פרוטה אינו בכל כסף האמור בתורה אלא דהכא הוי שאע"פ שאינו בכל כסף הרי הוא כסף וכ"ית אי אמרת בשלמא מעיקרא דהוה כס"ד זהוי פירושא דכסף מ"ה מהニア אלא השטה דקה אמרת דלא פרוש קא מפרש כסף אלא דיהא הכי אmai איצטיריך למתקניה ותרצ'ו שלפי שלא נטעה וכו' אבל לעולם דלאו בכל כסף הוא אלא דתינה הכי הוא דש"פ הכי הוא כסף והשתא קשה ומנא לנו האי סברא

ז) שמה, כ"ג.

הכא ובשלמה או היה היה הדאиш מקדש במסכת אהורת היה אפשר לומר שנשניתת תחילת קודם מתני' דהכא והකושיא הא' היה הכא אבל היה ב' ב' וחירץ רשי' זיל שהטעט שאמיר תחילת מיש הכא משום שהקושיא היה הכא בלבד ולא התם ולזה יש שתי הכרויות חדא הוא דאמרן שני' דותם ודאי ליכא להקשות ולימ' האיש קונה דמי אמר לנו דמיירי בקנין לעבד דין הוא שיקנה בשווה כסף שנין יוצא בשווה כסף וכית נזיקין יכיה א' נילך כסף ומאי פריך בברית' דליקא הצד השווה דבשלמא לא שיק אלא באשה וכית א' מא' פריך לך'ן לא נתני הכא האשה מתקדשת לדלשן קדושין לא שיק אלא באשה וכית א' מא' פריך לך'ן דנתני התם האיש קונה דמי עבדו לאחר שחרץ דנקית הו ליישנא ואורייתא א' ליתני התם כו':

ובפשטה דשמעתא איכא למידק אמא לא דיקת מחלוקת לאשה דליתני
הכא האיש קונה דמהלה מזוכר במתני' האשה והיה ראוי שיקשה בסדרא ומתני' וכי תימא דבר' שכן הוקשה אלא שהתרץ לא הבינו למתרץ קשה אמא לא הבינו שהיה שואל על ראשון דראשון וכית שהתרץ סבר דהא לאו קושיא היא משום דבעי למוגן סיפא וקונה כדמותני בסמוך זה אינו דהשתא גמי איכא אגב כמו שכתחבו התוס' בדברו המתייחל הוא מצי לשוני': ותו איכא למידק אמא לא הקשה תלמוד' קושיא יותר תוקה ותיא דליתני האשה נקחת וזה ליישנא דקרה וקשה בין אנתן והכא ובין ההיא דלקמן וזה במתני' כתבו התוס' דנקט האשה בה'א משום דקאי א' קרא דבי יקה איש האשה וא' ליתני ניקחת כו': ותו איכא למידק אמא לא משני אגב סיפא דקANTI היבמה קונה דהתם לא מצי למתקדשת דהא מקודם היא אסורה כהקדש ווקפה ליבם ולדברי הר' מנוח (ז ב) קשה הא' קושיא: ותו איכא למידק למה צריך לשוני' כל זה למא זה דקANTI נקנית ליישנא דקרה נקט כי יקה וקיתה איקרי גני'ון דכת' השודה אשר קנה אברהם א' גמי שזרת בכיסף יקנו וכית דבמאית דתרצ'ותוס' (ז') לא קשה מידי הכא כסף דasha בעי לאוכחותי והכא גמי קיתה דasha בעי לאוכחותי זה איינו

וthon אל או ילי' מעבד עברי נילך ג'ב כספי זמאי איצטראיך גוירה שוו דקיה קיה זנימה הכא מה מצענו בעבד שמועל בו שטר ומועל בו כסף ושוה כסף אף אשה שמועל בה שטר יוציא בה כסף ושוה כסף וכית דאיכא למפרק נמאנ' רוצאה בכיסף א' השטא גמי איכא למפרק מה לעבד דין הוא שיקנה בשווה כסף שנין יוצא בשווה כסף וכית נזיקין יכיה א' נילך כסף ומאי פריך בברית' דליקא הצד השווה דבשלמא לעיל איכא כסף א' השטא דבעי למילך גנימה ליקא הצד השווה: ותו איכא למידק גנימה לאשה לא מתקדשת בקרע אלא כשהיה מיטב ונילך מנזיקין דליקא למפרק מדי ויל' דליקא למילך מינה גנימה שעבד עברי תוכיה שנגבת בכיסף ובשוה כסף ואין בו דין מיטב: ותו איכא למידק במאי דכתבו והוא דאיצטראיך קרא לפיוון הבן והקדש וכו' ולשתוק מעבד נזיקין ונילך כלחו מפדיין הקודש ויל' דההו ילי' מהאתם מיעוט קריoutes דידי לבא מן הדין להיות כנדון ומ"מ קשה דהשתא דכתי' פריוון ועבד ולא כת' אשה מה ראית דיליך מעבד נילך מפדיין זאימא דאן אשה נקנית בקרעות: ויש אומרים דלא ילי' מפדיין משום דהוא הקדש ופדיון ב' כתובים הבא'ם כא' זאי מלמדין ולא נהירא:

גמרא מיש הכא דתני פירוש' זיל מיש התם בפ' שני דתני האיש מקדש בו ובלחו זונתני הכא האשה מתקדשת ואיל מי אמר לו לרשי' זיל שהקושיא היא הכא ואמא לא יהיה ג'ב התם ואין לומר דהאג' אלא שרשי' זיל חפס זאת משום שהתרץ תירץ זאת דא' תקשי למתרץ מי אמר לו כן וראה לי שרשי' זיל הוקשה לו דהכא אי לאו ההור מהתאם ליקא קושיא אבל הקושיא' היא בראותינו היה הדאиш מקדש וא' הקושיא הא' היה התם אמא שניא מהכא וא' הקושיא הא' היה התם אמא שניא עדיף' הכא אמא תנא נקנית כו' וא' תחילת היה לו למסנן להקשות מיש התם וא' מיש

*) ד"ה וכיסף.

24/07/2018 11:58

לא הוה ידע דמשום לישנא דאורית' בעי לתני מר שתרץ לו כן המתרץ מכל מקום קשה לקמן כבוריך ונתני הכא האיש קונה הוה ליה לאקשויי דעתני האשעה נקחת: וב' תימא דהא אסיקנא עדעתיה שנוייא דאגב א"כ השטא גמי מא פריך נימא דלא מציא למיתני אגב וקונה את עצמה ותרצוי התוס' דודאי הוה אסיק עדעתיה שנוייא דאגב ולהכי לא הקשה דליתני האשעה נקחת אבל דליתני האשעה מתקדשת הוה מציא למיתן א"כ מיהו אומר הר' מנוח שאינו אגב טוב דהוה מציא למיתני ונתרת כלומר ואעג' דאסיק עדעתיה שנוייא דאגב האי אגב לא הוה אסיק עדעתה כו': והשתא א"ש דמיה לא דיק' תחללה דליתני האיש קונה דהוה אסיק עדעת', ההוא אגב דלקמן ואגב דיבמה לא היה אומר משום שהיה חילוקה אחרית ואינו בחלוקת עצמה א"ג משום דשייך למיתר בו מתקדשת בביאה דاعג' אסורה היא מקודם מ"מ איכא^ט אסורה בהקדש אלא בלאו שלא רכתיי כי יקה וקיהה איקרי קניין משום דליקא לאוכובי משום קרא דקיהה איקרי קניין דاعג' רכתיי כת ממי ומוכת מקרה דהשדה אשר קנה אברاهם דהוה קניין הינו משום דכסף איקרי קניין וההוא כת קאי אכסף אבל הקיהה דקאי לא גMRI^{טט} אלא דכסף דגמגר בו מגורה שות דקיהה קיהה איקרי קניין אבל הקיהה דקאי ואעג' דמלשון נר' דהקי' בעי למוגמר איקרי קניין כמו שנפרש מ"מ לא קשה דהא דקאמר משום דקא בעי למיתני כסף ר"ל שכונת מתני' דתננא נקנית היה להודיענו מקום אשר אנו למדין ממנה הכסף הנו' במצוна ולתם הוצרך לומר משום דקא בעי למיתני כסף ר"ל שכונת מתני' וניתני התם האיש קונה הינו משום דחמת גמי מקוש דקאמר ר"ל בכט' וא"כ לשון קניין הוה ליה למיתני:

והא דפריך וליתני הכא האיש קונה ר"ל בשלה מא מעיקרא הוה כס"ד זהא דלא נקט כי התם הינו אגב אבל השט' דקאמרת דהויל לישנא דאורית' אין ראי למונע מלשנות

וזהו עדיפא היל להו לתוס' להקשוי הци דלא לימתא משום דקא בעי למיתני כסף לא לימתא לישנא דקרה נקט דקיהה אكري קניין: ועוז דאיינו מטורץ במאי דמשנו תוס' דלימא לישנא דקרה נקט דקיהה דשודה אكري קניין דכתבי' השדה משודה וקיהה דשודה אكري קניין דכתבי' השדה אשר קנה אב' כו': ותו אייכא למידק מא פריך ונתני התם האיש קונה ומאי קושיא לעולם דליישנא דמקdash עדיפא עdifpa וכא דתנאו האיש קונה היינו משום דקא בעי מיתני כסף אבל היכא דלא תנוי כסף לישנא דמקdash עדיפא: ותו אייכא למידק שלכואה נר' שכשהקשה וליתני הכא האיש קונה לא הוה ידע שנוייא דאגב דא"כ מאי הקשה מתחילה דליתני האשעה מתקדשת אגב סיפה דהא לדברי התוס' שכתבו הוה מציא וא"כ לא ידע שנוייא דאגב ותקשו ליה א"כ דלימא האיש לך או האשעה נקחת דהויל לישנא דקרה טפי דהשתא לייכא לשינוי אגב כדרשנוי בעלי התוס' דהא איהו לא הוה ידע שנוייא דאגב דאמון: ותו אייכא למידק אמאי הוצרך לומר האי בעית אימא כיוון דעכ' אית' ליה לאקשוי לשינוי אגב לקושית דלימא האשעה נקחת: ונראה ליישוב הסוגיא כולה ותחללה ציריך לעורר בדברי התוס' שכתבו הוה מציא למיתר אגב דבעי למיתני סיפה כו' ומיהו הר' מנוח אמר. והיה ראוי לומר ותירץ הר' מנוח ולא לשון ומיהו [אומר] הר' מנוח היתה אפשר לפרש שהוקשה להם מא פריך אגב דקא בעי למיתני היבמה נקנית תהא האשעה נקנית ותרצוי התוס' דהדא אין הוא אלא דלא ניחא לה באוי שנוייא דבלאו הци הוה מציא למיתר אחד ומוי' הר' מנוח שמחוץ ואומר דלא הוה מציא למיתר אגב הא ע"כ הוה מציא ההוא אגב היכי ט) והיכי יתיישב הר' מנוח ההוא אגב וקשייא לי דלא הוה ליהו לעשות הדברו אלא למתרץ ולא למקשה שהמקשה דילמא דלא הוה אסיק עדעתיה שנוייא דאגב וקשה א"כ הוה ליה לאקשוי דליתני האשעה נקחת דהויל לישנא דאוריתא טפי כמו שכתבו התוס' וכי דהא

^{טט} ט) היבמה כז"ל.

דא"ל במה שכתבו ומאחר שלא תנא מנינא דיבמה לא חש לשנות כו' איז נמי וכו' ואיכא למידק לא ימנע או איכא למעוטי מדי או לייכא למעוטי איז איכא. היכא כתוב דלייכא למעוטי ואיז לייכא מאי קושיא איכא מעיקרא ונר' דלעולם דaicא למעוטי כמו תליפין יב) או חזקה כמשנה שאינו קונה בהם עבד עברי ולהכי הוקשה להם דליינן מנינא ותרצו שלא איזטיריך כלומר. איזג דaicא למעוטי לא איזטיריך בשלמא מה שמעט חיש יג) היינו משומ דaicא למיטען כדאמר לקמן וכן הנהו שוקשה התוס' אמר לא תנא מנינא ביבמה למעוטוננו בכל אחד כתבו התוס' דaicא למיטען, בסוף משומ דלא נילך קיז מאשה וכן בכולן אבל הכא לא איזטיריך ועו' ייל זכל מה שמעט ברישא ודאי דמעוט הוא בכל חלוקי המשנה ומאתר דחליפין וחזקה הם ממוטען מרישא לא איזטיריך הכא למעוטי מידי אבל ביבמה הקשו התוס' דבר שלא מעט ברישא כמו בסוף וشرط: מאי שנא הכא כו' כתבו התוספה' המ"ל אגב דבפי' כו' כבר פ' לעיל בו ואפשר עוי' שזוקשה להם אמאי לא הקשה תלמודא תhalb דליינן האיש קונה סדרה דמתני' ותרצו שהמקשה הזה היה יוד שפיר שנוייא דגב הדמ"ל ולכן הקשה תhalb דליינן האיש קונה אבל אם היה מקשה קושיא דליינן דאיש קונה גם כשותה משוני ליה אגב לא הי' מתורצת קושיא דליינן האשה מקדשת כלל אגב דהא איכא למידר דעתני ונרתת:

משום רק עיי למתני בסוף כו' כתבו התוס' והכא לא שייך למפרק ותני תרתי אטו חדא דלשון קניין שייך גמי בשטר וביאה ואיכא למימר שאפי' לא הו שייכי לא קשה מידי דהא לשון קניין ולשון קידושין שרים הם ואי לא שייך בשטר וביאה לשון קניין גם בלשון קידושין יד) שייך דמ"ש זה מוה וא"כ שפיר קא משני דהא דקחתי לשון קניין ולא לשון קידושין משומ דכסף שייך בלשון קניין ולא בלשון קידושין דכתבי' השדה אשר קנה אברות א"ג וכו' וא"ג דבשטר וביאה הם שווים מכל

האיש קונה משומ אגב דהא איכא תרי טעמי חדא לישנא דאוריתא עוד דליינן כי התם ותירץ שיש ג"כ שני טעםים בגדור ומשום כי לא תנא האיש קונה חדא אגב ועוד דה"א אפי' בע"כ אבל לפירושי זיל קשיא לי לפירושי זיל ומאי שנא התם בפ' שני דין האשה מקדש בו ובלחו ניתני הכא האשה מקדשת וכו' דקאמר בפ' שני מילת בו ובלחו שאינה שהוא יא) רשי' מילת בו ובלחו שאינה בגם' ועו' דקאמר ניתני הכא האשה מקדש לתירץ ומוי אמר לו כן דהא לשון מ"ש משמע דליינן התם כי הכא או הכא כי התם וכי תימא וכן הוא אלא שמנני שהתרץ לא תירץ אלא להכא לזה פ' רשי' זיל הר והכא קשה א"כ למתרץ אמאי לא תירץ השנים וכי' דכן הוא אלא שלא שביק לאסוקי זה דוחק: ונראה שריש' זיל משומ שהתרץ לא תירץ אלא לאחר הכריח בלשונו בשתי ראיות דלא מקשה אלא הכא דליינן כי התם הראיה הראונה היא דהכא וזהו بلا היה אגדתם לייכא להקשות מידי וא"כ הקושיא הוא אחריו כו' כל זה כבר הוא כתוב לעיל:

היבמה כתבו התוס' תימא שלא תנא וכו' זיל דבחדא מילתא אין לשנות מנינא איזג דגב' אתרוג שהוא לירק בדרך אחד כו' לייכא למידק מי כתבו וא"ג דבשלמא התם אמר בסמוך דמלבד שבא למעוטי בא לאשטען זדריכה דאטרוג בירק ומשומ הכא תניא מנינא אבל הכא לא זו אינה קושיא דהכא הכא לא תנוי בא למעוטי חדא מילחאה ואפי' הכא לא תנוי משומ דלא שייך ולקמן גמי לא הויה למתני איזג דאשטען' מילת' ועוד דלקמן למאי דלא הויה כס"ד שבא לאשטען זדריכה דאטרוג בירק לא הו קשה ליה מידי ועוד שמה שתרצטו התוס' היינו שלא שייך למתני מנינא באחד ואי לא שייך לא הויה למתניה לקמן איזג דאשטען' כו' דהא לא שייך כו' ומאי

ז) שבב: א' רשי', ב' צ"ל, וכוונתו על רשי' בעמוד א' ד"ה ומאי שנא התם ע"ש ותבין. יב) גם המהרש"א כאן העיר בזה. יג) חופה, צ"ל. יד) לא שייך.

דשדה א"כ לא ה"ל לאתוויי אלא השדה אשר קנה אברהם לחוד דמיירי בענינה וגם הוידורית' ושודות בסוף יקנו לי: ואפשר לפרש עוד דמכסף מקניוה הוה מוכחה שפיר דהא עבד עברי הוקש לעבריה ועבריה לאשה וכן כתבו הוטס' لكمן י"ח בד"ה ואשה בפחות משווה פרוטה כו' וא"כ אמא לא מיתי מכסף מקניוה ותרצוו דאה"ג דמצוי לאתוויי שם אלא דניחא ליה לאתוויי קניין דשדה כלומר דמהדר שהג"ש היא משודה דהמ"ל מכאן וקשה א"כ הויל וחמ"ל אלא דלהוחאה דAMILתא הכה משודה יותר היה ראיי שיביא פ██ מקננו דהויה דהויה דהויה דהויה וא"כ יביא מפסוק אשר קנה אברהם דהויה שדה לרוחא דAMILתא דהא כיון דבין השתה ובין הוה מיתי ההוא דמכסף מקניוה הוה מוכחה שפיר אלא לרוחא א"כ יותר ראיי היה שיביא ההוא דAMILתא ותרצוו דמההיא ליל מידי וא"כ רצתה להביא שדות בסוף יקנו דהויה ראייה עצמית וause גהו מנגבים:

ויש מפרשים עז' ומדקדקים אמא הוצרכו התוטס' לומר וause גהא בדיבור הקודם אמרו دائ' לאו דגMRIי משודה לייכא הונחאה לקניין אשה וause איצטראיך לאתוויי משודה וא"כ אמא הוצרכו לומר כאן וause גהא ודאי שהותס' הוקשה להם כאן ור' ייחודה ועוד לקרא מאחר דאייתי מכסף אשר קנה אברהם דהויה בענין דג"ש וגם הויה מן התורה למזה הביא מפסוק שדות בסוף יקנו דהויה מנגבאים ולכון מפרשים דהא דקאמר א"ג הינו להוביח אפילו ג"ש כלומר הויל ואית לן דашה נקבית בכסף אפי' לא יהיה מג"ש אלא מווייאה חנתם אין בסוף כדלקמן או מפסוק אחר נקט מהנני' קניין משום דבכסף שייך לשון קניין והוקשה להם לפירושם זה אמא לא מיתי מכסף מקניוה דהויה מן התורה דהא לא בעי' אלא דכסף איקרי קניין באיזה מקום שייהיו ותרצוו דאה"ג אלא שרצו לאתוויי קניין דשדה משום דקאי בשדה והקשו א"כ הליל השדה אשר קנה כלומר א"כ دائ' גמי דקאמר הינו בל' ג"ש שהוא תירוץ בפנוי עצמו קשה דהיל' משודה אשר קנה دائ' גמי אית לן בסוף מווייאה חנתם

מקום בכיסף עדיף לשון קניין מלשון קדושין ולהכי תנא במתני' לשון קניין וaze' ע. ותו כתבו אי גמי בשטר אשכזון לשון קניין דכתבי' ואקה את ספר המקנה ואיכא למימר א"כ אמא לא משני ממש דבעי למתני' בסוף ושתר דקרו קניין וכי תימא נהי דلغבי שכר טו) איקרי שטר קניין דחתם בשכר (טו) דירמיה כתבי' אבל גבי אשה מנ"ל א"כ Mai ראייה הביאו התוטס' מהתאם וייל דמ"מ ל吉利יא דשיך בשטר לשון קניין מהני' כו':

וכתבי' נתתי בסוף השדה קח ממי כתבו התוטס' איינו חושש אלא שמדובר לשון קייח' וא"ת וכו' נר' לי שהיה אפשר לפ' שמכה גוזה שותה ההוא בסוף דגמרינן משודה דמינן התם ביני יקח והיל כלאו כתבי' כי יקח איש בסוף לאשה כלומר לקדש אשה והשתא א"כ קאי כי יקח זהותם הכסף כי הך דהכה והשתא לייכא להקשוי דליינגי האשה נקחת לישנא דקרו דהא כי יקח בקרא לא קאי האשה אלא אכסף אבל השתא דכתבו התוטס' איינו חושש [וכו'] ההוא כי יקח קאי אשה א"כ אמא לא קאי האשה נקחת דהויה טפי' לישנא דקרו: א' נמי שדות בסוף יקנו כתבו התוטס' והא דלא מיתי מכסף מקניוה כו' וקשה א"כ [וכו'] אפשר לפרש דמעיקרה הוא כס"ד דהא דהוצרך להביא שדות בסוף יקנו משום דמשודה אשר קנה אברהם איכא למפרק ה"מ גוי דכל קניינו בסוף ולהכי הקונה ממנו בסוף מקרי קניין אבל מישראל לא ולהכי מיתי שדות בסוף יקנו וכי האי גוונא כתבו התוטס' ליקמן טו) גבי מתני' וכיטים שיש להם אחירות כתו' ובעי' מנא לן ומשני דכתבי' שדות בסוף יקנו וכתבו שם התוטס' יז) ה"מ גוי דכל קניינו מעפרון משום דאייכא למימי' ה"מ גוי דכל קניינו בסוף וא"כ להכי לא הויה מצוי לאתוויי הכה מכסף מקניוה דהא התם בגוי מיררי וכן איתא ליקמן אבל השתא דכתבו התוטס' דהא שלא מיתי מכסף מקניוה משום דבעי לאתוויי קניין

טו) שדה, בצע"ל במקום שכר. טז) דף כ"ו ע"א.
יז) דהא אמר קרא. יח) דף ג' ע"א.

דודאatum הtmp בשי' להוכחה דכוף מהני בשודה ובזודאי דזה מפסיק נתתי כספ' השדה אתי ולען הקשו אמר לא מיתי משודה זטפרון זה'ג לא מצי לתרוצי הימ גוי דכל קניינו בכיסף דהא כיוון דאית לו מלחמת ג'יש דכוף מהני אלא דאקררי קניין בעינן לאוכחות מה לי לענן קרייאת קניין גוי או ישראלי אחריו שבכל מהני הכתש:

דאסר לה אכ"ע בהקדש. כתבו התוס' והרי את מקודשת לי כלומר להיות לי מקודשת וכ"ז פ"י שכפי הנור' איןו אסור אותה לכל העולם אלא לו שחרי אמר' הרוי את מקודשת לי כו' ותרצו כולם' לי ואיכא למידק דהיכי כתבו מעיקרא להיות לי ואחיך כתבו בשביבי שם הפ' להיות לי איך פ' בשביבי ואם הפ' הוא בשביבי למה לו לומר בשביבי כ) ריש מפרשיות דלהיות לי ריל בשביבי היהות של' והיינו בשביבי ואפשר לפרש שכונת התוס' לומר שפירוש לי להיות לי או בשביבי ותרטי אמר' וכתבו צו' וופשט' דטילת' אפשר לפ' שהוחשכה להו למה לו לרבען לתקן לשון דאיכא למטעי שנור' שאסורה עליו מהקידש היה להם ליתן לשון ברור שהיה מובן בבירור שאטור אותה לעלמא ומתיר אותה לו ותרטו שבטעם שתקנו זה ולשון מפני שכוננו בתוס' שהטעם שתקנו זה והוא מיחדמת שבשתת הלשון ידחין כוננה אהרת והוא מיחדמת ומונמנת זו הפשט ויש גיב' בנסיבות דאסר לה אכורי עצמא כתקדש והוקשה להם צו' מי אמר לו לתלמודא שכוננו חכמת לומ' דאסר לה אכורי עצמא דלמא לא כונו אלא לומר מזוננת ומיחדמת דהא בטלית זה בדבר אם' בלשון הזה לא יוציא והכא ודאי אית לו למיימר דעתם' משום שמחידת אצל מה שאין בדבר וא"כ לים' דפי' מקודשת היינו מיחדמת והיינו דכתבו וכוננו בכתף ושם נמי אמר לא תרצו דה"א דהיינו בחזקה או בשטר וב"ל דהא דכתבו דה"א דהיינו בחזקה או בשטר אין החזקה הכוונה אלא אבל בכיסף לא קני דהא ודאי מגיש מיתינתן בכיסף מהני באשה וגמרין משודה אלא דה"א דהא דקרו התורה קניין היינו משום שאחר שנותן לכיסף עשו שטר או החזיק בו ולען כתיב אשר קנה אברהום אבל בכיסף לחוד עצג דהנני לא מקרי קניין להכי מיתתי שדות בכיסף יקנו ריל בכיסף איקרי קניין ומשום הכל' לא תרצו התוס' וזה התרוץ لكمן

מ"מ מצ' לאוכחות דאקרי קניין משודה אשר קנה אברהום והכוונה לומר דמעיקרא כשהביה פסוק אשר קנה אברהום היינו להוכחה הנתתי כספ' השדה קח ממן דאותו קח אקרי קניין ואחיך הליל להוכחה דכוף איקרי קניין ולען נקט במתנו' האשה נקנית שתירץ דין וכי נמי דכי מיתתי קרא דאשר קנה אברהום הכל מוכיח מניה ותימא א"כ אמר' החזרק להביא שדות בכיסף משום דמהותם ליכא להוכחה דהמ"ל בשטר או בחזקה:

עוד איכא למידק כפי זה הדרך דמעיקרא כי היכי דלא תחשין לנו ויהודה ועוד לקרא היהיטי מפרש דאיכ' היינו بلا ג"ש אלא מוציאה תנם אין בכיסף ואשכחן בכיסף איקרי קניין כדאמרן ומשו' דקייל לזה הפ' אמר' לא מכיסף מקנתו והצרכו לפרש דקאי על ג"ש ומ"ה בעי לאתו' קניין דשה וקשה א"כ ויודה ועו' לקרא הליל משודה אשר קנה אברהום לחוד:

ובתוס' אל היכי כתבו דה"א דהיינו בחזקה או בשטר דאיכ' ג"ש למה לי זהא לשטר לא צריך ג"ש דאתאי מקיז' וליל דה"ה יט) דג'ש אתיא לחזקה והאשא נקנית בחזקה דהא שטר נמי כתבו התוס' ו'יא' דהאי לאו ג"ש היה אלא גלי מילתא ולא משמע כו' מהתוספות לקמן ועו' קשה דאמאי לא תרצו כאן התוס' כמו שתרצו لكمן במנגי' זנכיסים שיש להם אחריות דכתבו דהא דלא מיתוי מהשזה אשר קנה אברהום משום דאיכא למימר הימ' גוי דכל קניינו בכתף ושם נמי אמר לא תרצו דה"א דהיינו בחזקה או בשטר וב"ל דהא דכתבו דה"א דהיינו בחזקה או בשטר אין החזקה הכוונה אלא אבל בכיסף לא קני דהא ודאי מגיש מיתינתן בכיסף מהני באשה וגמרין משודה אלא דה"א דהא דקרו התורה קניין היינו משום שאחר שנותן לכיסף עשו שטר או החזיק בו ולען כתיב אשר קנה אברהום אבל בכיסף לחוד עצג דהנני לא מקרי קניין להכי מיתתי שדות בכיסף יקנו ריל בכיסף איקרי קניין ומשום הכל' לא תרצו התוס' וזה התרוץ لكمן

(ט) דה"א, צ"ל.

ואלא הוא דתני שבשבעה דרכיהם כו' אייכא למידק אמא לא הקשה לו מקרוא דכתבי' ושבעה דרכים יגoso לפניך דהאי לשוז זכר וא"כ הדרא קושיא לדוכתין ליתני לשוז זכר כמו שדבר כל התורה כיוון דאייקרי נקבת וחכר: ותו אל' מאי אי הכי דקאמ' זהא מעיקרא גמי הו קשו מתני' הדדי וקראי הדדי ויל' דמעיקרא לא הו קשה לייה קראי הדדי משום שכן דרך הכתוב שפעמים אומר בלשון נקבת ופעמים בלשון זכר כמ"ש התוס' ולכו לא הות קשה אלא מתני' שהית רואי שיאמר לשון זכר וכשתירץ לו מקרא דוחודעת להם [וכו'] סבר שאלו כונתו לומר שהואיל והتورה כלה נקראת דרך והיא נקבת א"כ בסוף שטר וביאה דגמרי' להו מן התורה נקרו דרכיהם כמו שהتورה נקראת דרך ונקרו ג' מפני שהם חולקי התורה והחלוקת מתדמה לכל אבל קריא דבשבעה דרכים יגoso לא מירוי בתורה ולהכי לא הקשה מקרוא אבל הקשה מתני' דזוב דחתם גמי זיל' בלשון נקבת דהיא אל' ג'ם חלוקי התורה דlbraceו נפקי כדפרשי' זיל' ותירץ שכונתו איינו אלא לומר שכל א' ממושנויות נקט ותפס פסוק אחר והשתא א"כ קשה דהוואיל והמשניות תפסו לשון הפסוקים יש בהם טעם וקשה דברם:

ליתני דברים ונתני ג' פירושי זיל' כי אוורחא דתלמודא וכאוורה נראה שכונתו לומר דליתני ג' בלשון זכר כי כו' דרך התלמוד זהה איינו דא"כ לעיל דמקשה מי איריא דתני שלש ליתני שלשה זהה ליה לפירושי הכי עיל' נר' לי שהוקשה לו מי פריך לקמן ואלא הוא דתני בשבעה דרכים ליתני דברים דבשלמא הכא דתני ג' לשון נקבת אייכא למיפרך וליתני דברים כא) דהיא דרכים לשון זכר הווי גמי וכל פרשי' זיל' דהכא הוא פריך ליתני דברים הינו משום Daorah Datlomo' הווא למתני' דברים ולא דרכים ولكن لكمן פריך וליתני דברים כי

אוורחא Datlomoda:

ואלא הוא דתני אוורח ג' אייכא למפרק כו' אייכא למידק אמא לא הקשה לעיל מהא למתני' דתני ג' דקשו מתני' אהודי זהא

כפשט הענן דהינו מזומנת ומיחוזת ומ' כלומר שטעם היה זה פשוט דמלת' יותר מלשון קדש מ' זה אמר כן בטלית וכבר אינו מועיל או אפשר לומר ומהו ממש שחוקה להם קושיא אחרית והכי קאמר דהינו לשונא דרבנן איינו אלא לשון תורה וקודש לשון תורה הוא ותרצוי לדישנא דרבנן הינו דמהני מדרבנן ואוטר לה האcoli' עלמא. בטלית וכבר איינו מועיל וכו' וזה הפי' נר' לי:

משום אייכא מיתת הבעל כו' אייכא למידק דהשתא נמי דקامر וקונה את עצמה תקשי דלאו היא קונה את עצמה אלא הבעל מקנה לה גט וכן שמייא מקנו לה מיתת הבעל וכן אייכא למידק להאי בעית אימא דקامر אי תנא קונה ה"א בעיל דא"כ השטא דקامر וקונה את עצמה ליכא בקונה את עצמה בע"כ ויל' זאתם ליבא למטעי דהיא קונה את עצמה דהיא כתני' ושלהה מביתו וזרשי' לדעתי אבל בהאיש קונה ה"א בעיל דהיא קרא כי

יקח כתיב:

אי תנא קונה ה"א בעיל כתבו התוס' וause'ג [וכו'] והוא דתני ג' אייכא למידק

דיבמה למה לי היבם קונה דהיא אי תנא הכי משמע ז') של יבם ליבם וזה איינו דהיא אפי' בעיל ואנו מיבם ולהכי תנא היבמה דהינו אפי' שלא מדעתו ויל' דמ"מ כו'ון דהשתא דתנא היבמה אייכא למטעי דעתה אין יכול מה באו' למתני תרי ליתני היבם קונה איז'ג

אייכא למתני משום דהאי לשון זכר: ומאי איריא דתנא ג' כתבו התוס' פ' משום כלל התורה כולה בלשון זכר נאמרה הקשה להם אמא לא הקשה מ"ש הכא דתני ג' ומ"ש התם במתני' דתנא שבעה לשון זכר ותרצוי דהכא בלאו ההי דמתהם קשה דתנא לשון נקבת אבל בההוא לא קשה כלל התורה בלשון זכר נאמרה:

* נראה שחרור כאן כתיבות: "שוקא מודעתו" של יbam.

כ) נראה שחרור כאן זכפי הענין נראה שצ"ל אבל גבי זב דתני שבעה לשון זכר מאי פריך וליתני דברים דהיא וכו'.

שם'ם התירוץ הא' הוא המחוור דהא יש נפקותא גדולת ולהוציא דין להפкар ממון בחיל צריך כה גדול ולכון התירוץ הראשון גראת ע"ג דוחיק קצר כדאמרון: או אפשר לפרש שהתרוץ הא' יש דוחק כדאמרון ובתרוץ הב' ג"כ יש דוחק אדם אית' זמודרבנן נהוג בכל אילן אמר קרם רביעי תנן למא דעתך רביעי תנן והאי מדרבנן כמו הכא בהא דאתרגז לכון כתבו התוס' דאחרי שיש דוחק בהאי תרוצא יש ג"כ דוחק בהאי תרוצא ויש ג"כ נפקותא בין שני הפירושים אין לנו להוציא דין מספק ותרוץ ראשון עיקר: או אפשר להפוך שיש נפקות' הם דברי היש מפרשים זיל לומר שמאחר שיש נפקותא אולין לחומרא: וכתבו עוד והקשת האר' גיטים ותירץ וכו' לכאורה נר' דההיא דמקומ שנתנו מيري כשגדלו רובן בשביעית והבי משמע מדברי התוס' שכתבו וההיא דמקומ שנתנו מيري כשגדלו רובן בשביעית והבי משמע מדברי התוס' ולא כתבו שתנתנו אלא שגדלו. וקשה א"כ דאכתי קשה דהא במווצאי שביעית אין אסוריין אלא מדרבנן הא מדאורייתא שרו ואע"ג שגדלו בשביעית וטעמא גלגולתו בשביעית כה) שדה כו) מדאורייתא גלגולתו בשביעית כה) שדה כו) מדאורייתא וא"כ בההיא דשביעית כשגדלו בששית ונלקטו בשביעית אמרי מותרין הכא הר' אסוריין מדאורייתא דברת לקייטה אולין:

תו איכא למדיק שכתבו שאותם ספיקי כרוב שגדלו אמרות שאסוריין כיוון שגדלו בשביעית, והכוונה לדעתמי לומד לדילא למייחס ולמגוז בסתמי כרוב אטו אותם שנלקטו בשביעית דהא אותם שהם גודלתם אסוריין הם ואוטם שהם קטנים ליכא למגוז דמאן סבר דלא מא נלקטה בשביעית דהיא ודאי יאמר דבמי תנן בכל מקום שאפשר דהא הכא סתם רביעי תנן רביעי תנן וע"כ היה נראה שהתרוץ דלאו, כב' הוא העיקר לכון כתבו התוס'

ליכא לתוציא דהכא חנה בלשון זכר מושט דלגבוי זכר קאי דהא אתרגז לא הויל לא זכר ולא נקבה וכן הילא דזו אחת מן הדברים כב') ששוו גיטי נשים בתרא לשון נקבה קשייא דהך וייל דההיא דשו גיטי נשים מיירוי בנקבה ולכון נקט לשון נקבה והוא דאתרגז לא ציריך למייבב טעמא אמרי נקט לשון זכר דהא כל התורה בלשון זכר נאמרה ולעיל דהוא לך לומר בהילא דבוחקין את הזוב דבוכר (אתרגז) כג') קאי אגב דקאמר במתני' דקאי באשה קאמר דההיא דקאי אוכל לרוחא דミילת':

ובב' התוס' אתרגז שוה לאילן פ' לעלה ולרביעי ולשביעית כו' ואית השთא כו' ניל דהא דכת' משמע דרביעי נהוג באתרגז, ולכאורה גראת שכבר היה אפשר לפרש דאתרגז שותה לאילן היינו קרם דקרים אילן הווא והכוונה שכשם שבכרים אולין בתר חנטה כל עניינים אלו כד באתרגז אולין בתר חנטה בדיינט דשייכי אבל לעולם דאין רביעי באתרגז ולא בשום אילן אחר לבכ' מקרים לך כת' השთא משמע דאתרגז רביעי נהוג בו: ותו כתבו בדבר אפסר לפרש שהתוס' הוקשה להם שלכאורה גראת שתירוץ הא' היא תירוץ טוב וירוש וא"כ אמרי דחויק המפרשים לפ' הא פ' ותריצו ממשות ג' כד) מפרשים איכא נפקותא להחומרא שבב' נהוג רביעי בכל אבל לתירוץ דראשונה איכא נפקותא לקולא שלא ינתוג ורואי לפרש הפי' שיש בו חומרא. ואפשר עוד שלכאורה נראה שהיימ' היא התירוץ הנכון דהא לפ' קמא יש להקשות דמאחר דסתם לנו תנא הכא דנותג בכל אילן אמרי קאמר התם קרם רביעי תנן בכל מקום שאפשר אדרבה נטע רביעי תנן בכל מקום שאפשר דהא הכא סתם לו רב' דעתך רביעי תנן וע"כ היה נראה שהתרוץ כב' דלאו, כב' הוא העיקר לכון כתבו התוס'

כב) הדרכיהם, כב'. כג) תיבת "אתרגז" גראת שט"ס היא ומיותר וצ"ל דבוכר קאי. כד) חני, כב'יל. כה) בשמנית, כב'יל. כו) שריג, כב'יל. כו) דלאו, כב'יל.

זהה נמי שירק לكيיטה דלא מהייב אתרוג בפאה משום דאיין לקיטתו כאחת: אבל אכתי קשה חדא דהיכי מצוי לממר שוה לירק בפיהה דהיא ירך טעמא [דיינו] מהיבת בפיהה היינו משום דאיינו דבר המתקיים ולא הוי משום לקיטה והכא לא תנין אלא מה שהוא לעניין לקיטה עוד דהיכי כתבו ומזהו טעמא לא תנין בכוריהם דהיא בכוריהם לא גMRI' ביהו לא כתב לא בתר לקייטה ולהיכי כתבו חנטה ובלאו האי טעמא לא הוות תנין להו דהיא הכא לא תנין אלא

הדבר השווה לעניין חנטה ולענין לקייטה: לא להיה ולא להמה כתבו החtos', פ' לעניין הרבעה כו' הקשה הר' אליעזר וכ' איכא למידך אם הוא תנא מאי פריך לייה מהה ואם הוא אמרא מאי שני דאתיא כמ"ד כ' אכתי תקשי לההו אמרא ועוד דלא הוליל אלא ריל דלא אתיא כוותיה ונראה הכל פרושה בפרק אותו ואתן בנו כח) איכא פלוגתא דתנאי חד אמר בריה בפני עצמה ולא הכריעו בו אי היה אי בהמה וחוד אמר זה הבא מן התיש ומן הצביה וא"כ רשי' זיל שפי' דמספקא לנו אי היה אי בהמה היינו למ"ד בריה בפני עצמה ותקשה הר' אליעזר דמתני' לא מתוקמה מההוא תנא אלא מהו אסביר וזה הבא מן התיש ומן הצביה והספק אותו כת) אותו שפרש' זיל אלא אי חווישין לוזע האב אי לא:

ואשה בפחות משה פרוטה כו' כתבו החtos' בסוף דבריהם וא"ת א"כ כיוון דפשיטה לנו דasha כ' ואיכא למידך דילמא להיכי איצטראיך מכסף מקנתו דאי לא תימא הכל הוה אמיגא דגוי אינו קונה בחליפין שום דבר ואיצטראיך מכסף מקנתו לדיווקא דודוקא עבד אינו קונה בחליפין אבל תבואה וכליים קונה כו' ויל דליקא למימר הכל דהיא איצטראיך אין גלי לנו קרא זה באומרו מכסף לאדרבא שם משמע בכסף קונה ולא בחליפין בשום דבר והוא אמיגא דלהיכי אתה לגלוי לנו דנילף מעבר וכשם שעבד אינו נקנה לגוי בחליפין כן כל הדברים אלא ודאי ע"כ איתן לנו למימר דמסברא איתן לנו דקונה בשאר דברים ולא איצטראיך קראי להיכי:

שנלקטו במווצאי שביעית מדרבנן אסורין היליך אמר כל הספיקי' אסורין חז' מספיקי' קרוב דא מספיקי' קרוב נמי גורינן כשהם גודלים דאי לומר דודוקא בקטנים מיררי' כshedolim שביעית היינו שגדלו קצת ולהיכי במזקתו דהיאנו אמהות אסוריין מדרוריתא ע"פ שנלקטו במזקטי שביעית דברת רוב גודלון אולינן ולא בתר לקייטה ולהיכי כתבו החtos' דכשגדלו אמהות הם של שביעית ואסוריין מדרוריתא וכשלוא גודלו הם של מווצאי שביעית ומותרין דליך למזוזה בהון וכו': ומ"מ קשיא לי דכתבו החtos' חז' מספיקי' קרוב שהם אסוריין לשchorה כדין שביעית ממשם מדרוריהם דודוקא לשchorה אסוריין כדין שביעית אבל לא לאכילה אבל לאחר הביטור הוא אסוריין באכילה וקשתה דהיא אסוריין. היינו גורה אטו אותם שגדלו אמהות שביעית כדכתבו התוספות דשם יכח מן העלון האסוריין ויאמר מן האמהות לקחתי וא"כ היה לנו לאוסרטם באכילה כדין אותו שגדלו אמהות בשביליהם אסוריין באכילה כדכתבו החtos' בתר הכל דס"ל דכ"ע ויש מקרים עוד אמאי לא אוקי דלעלום אולינן בתר לקייטה בירק והיה דכל הספיקיים מותרין חז' מכרוב דאולינן בתר חנטה כאילן מפני שדומה לאילן והיה דכל הספיקין מותרין חז' מכרוב דאסוריין מיררי' בספיקי' שישית שנלקטו שביעית ואולינן בתר לקייטה ואסוריין חז' מספיקי' קרוב דאולינן בתר חנטה ואסוריין ויפה כתב רשי' זיל ויל שזה אינו דהא מנא לנו לחוקי' קרוב משאר יר��ות מאחר דמן המורה אולינן בתר לקייטה:

דף ג מה ירך דרכו לגדול על מים כתבו החtos' ואית אמאי לא חשיב שהוא לירק בשני דרכים כגון לענין פיאה ואיכא למידך דבמה שתרצו קודם לזה הוא מטורך דלא תנין אלא מה שהואר שוה לאילן לילך בתר חנטה ולירק בתר לקייטה ר' ל' שאסורי באה כשליקטו משא"כ בפיהה דלא שירק זיל

שהקשו התוס' ²⁾ דתיתி מהאי ק"ז גופה דהatoms וודאי ליל ולחדרן כדתרצנא הכא גבי אשא דהatoms ליל' דביבמה גופיה קא ילייף דהא אמרל אשא אחרית היא וקשה א"כ נימא די' כדאמרן: ותור איכא למידק בדברי התוס' היכי כתבו דתיתי אמא העבריה מהאי ק"ז תא על כרחין לייכא למימר היכי דהא אמא העבריה חוקשה לעברי דכתיב העברי או העבריה עבד איןו יוצא בחליצה דהא לייכא למיליף על כרחין מיבמה דמה ליבמה שכן יוצאה במיתת לא) האדון מה שאין כן בעבד עברי א"כ עבד וודאי איןו יוצא בחליצה ואמא העבריה חוקשה לעבד ואין לומר ריבוי קניגים ילפי' ולא מיעוט יציאות כמו שכתו התוספות בדבר הכתוב דהינו דוקא בהთוא היקש דאם אחרית יקח לו דכתבי' בין קניין אבל בהיקשה רעברי או העבריה אמריגן מיעוט יציאות וכן כתבו התוספות لكمן גבי עבד עברי נקנה בכסף לב) ובאי תלמודא מוכר עצמו מנ"ל דכתבו שם התוס' ³⁾ ויל' דהיקשא דעברי לעבריה איצטראיך למימר מה עבריה אינה יוצאה בראשי אבריטס כו' וכ"ת דאדורה הוה ילייף עבריה מק"ז ואוח"כ הוה ילייף שעבד יוצאה בחליצה מכח הקישא זה איןו דהא כל היכא דaicא לאקושי לחומרא ולקלא לחומר' מקישינו וחומרא הו שלא יצא בחליצה. ויל' דהאי היכא דלא איצטראיך היקשא מבטלין קל וחומר ונקייט היקשא אבל היכא דaicא דרשא למזרש היקשא דכתבו התוספות לקיים הא ונקייט הקל וחומר ולהכי היקשה דתיתי אמא מק"ז: ותור איכא למידק מא' תרצה דasha תוכיה דאותו תיקשי ההעברי הקל וחומר מנושאים וליכא למפרט מיידי ונימא היכי ומה גטו איןו מוציא באשה לד) דאמר כסף יוכיה שאיןו מוציאה באשה ומוציא באמה אף אני אבואר חליצה מה לכסף שכן מוציאה בשפהה בגענית תOMICה בחליצה שכן מוציאה כו' מיתת האדון תוכיה שכן מוציאה בשפהה ומוציאה באמה אף אני אביא חליצה וכן מה למיתה שモוציאה באשה ומאר כסף יוכיה וחור הדין ויל' דאל' אריש דינא מה לגט שכן

וthon איכא למידק דאי לאו מכסף מקנתו לגליוי ה"א דעבד נקנה בחליפין וכיון דעבד נקנה על כרחין הוה אמינה א"כ האשא נקנית בחליפין דהא עבד הוקש לאמה ואמה לאשה ולהבי איצטראיך מכסף מקנתו לגליוי לנו דעבד אינו נקנה בחליפין וילפי' מיניה גוי כו' ויל' דאי לאו דאית לן מסברא דasha אינה נקנית בחליפין מהיקשא לייכא למיליף [זהה] דאתקש היינו אמא לאשה אבל לא חוקשה אשא לאמה דאם אחרית יקח לו דכתב היקשה הכתוב לאחרת ואע"ג דין הקש למחזאה היינו היכי דכתבי' שרי' כמו הוא העברי או העבריה ודחק וצל"ע:

מנינא דעתא למוטי Mai כו' איכא למידק בלאו מנינא גמי תורה מעטינן גט דאי לאו היכי אמא לא תנא גט אלא וודאי דין יוצאת אלא בחליצה ומיתת היבם וכי תמא תנא ושיר מא' שיר ויל' דשיר כסף דהות אמינה דיווצאת בסוף והשתא דתנא מנינא מועט גמי כספי וה"ה דהמ"ל למוטי כסף וחדא מנינו נקט:

ומה יבמה כו' איכא למ' דיו אריש דינא מהיכא Ка מיתת לה מהיבמה מה יבמה אין חליצה מועל בה אלא קודם ולא אחר ביה אפי אשא גמי קודם ביתא. וכי' קודם (ביהה) הוא דבעי למיליף אבל וודאי דלאחר ביה לא יועיל חליצה א"כ לימה [ашה] תוכיה. כלומר אשא שנבעלה תוכיה שיוציאת בגט ואינה יוצאה בחליצה כו' ויל' דיבמה אחר ביה בעי למיליף שgam היא נקראת אשא והכי פ"י זמה יבמה שאינה יוצאה בגט קודם ביה יוצאה בחליצה קודם ביתא. אחר ביה שנקראת אשא שיוציאת בגט איןו דין שיוציאת בחליצה: **ולמ"מ קשיא לי** באמה העבריה

²⁾ כאן [דף ג' ע"ב] דיה ואין דבר אחר כורתה. לא) היבם, תאמיר בעבד עברי שכן איןו יוצאה במיתת האדון, כנ"ל שצ"ל (ועי') למן במשנה דף י"ד ע"ב שהנצע דוקא יוצאה במיתת האדון). ³⁾ גב) דף י"ד ע"ב. גנ) שם דיה מוכר עצמי. גז) נראה שחרר כאן וזרין תיקון. וכן, למן יש הרבה ט"ס.

דחולין עגלה כעריפה כהgi דהaca גmir במה
מצינו ואמן אף שasha יוצאה בחליצה אל
במה מצינו:

מנא לן דמגניה בסוף וכסף דאובה הרא פרשי^י
וזיל מנא לן הנך תרתי דמגניה בסוף
בדקתי במוגני כו' לבאורה קשה לא ימנע
או אית ליה דאבהה יכול לקבל קדושה מעקרה
או לא אית ליה דאמה לח) מקבל קדושה
אם כן כספי נמי ודאי בודידיה הוא דהשתא
אביה מקבל קדושה והוא שקלה כספה וכי
תימא דהא נמי בעי מנ"ל דאבהה מקבל קדושה
זהו זה תלוי בזה ואי כסף דידיה הוא מקבל
אכתי קשה שהיה ראוי שיאשא תחולת מנא ליה
דאבהה מקבל קדושה שהוא קודם לשאלת
למי היה הכסף ובן היה אפשר לו' דהאי זכאי
בבתו בקדושה היינו שיכול לקבל קדושה וגם
זכאי בכיסף שטר ובאייה והשתא תלתא מעיקרא
בעי מנא לן [דמגניה בסוף] ואח"כ מנא לן
demganya באתו כסף קיבל האב וגם מנ"ל דהו
דאב והוה ניחא דמעיקרא אמר בכיסף וכסף
דאבהה הוא לך פרשי זיל דaab זכאי בנתו

שהכסף יהיה שלו מנא לן הנך תרתי:
ואימא לדידה כתבו התוספות ואית הא ע"כ
לא איצטראיך קרא וכו' ויש לומר
דמלל מקום מיתורא לא גמר שם של אב וכו'
דליך במקנה כו' כוונת התוספות לומר דאך
על גב דליך אמרוי' אי כתיב כי יקה ולא
כתבי אין כסף הזה אמינה לדידיה גט להבי
כתב אין כסף יכול משמע זהינו מיתורא
להבי כתבו דליך עם המקנה דהaca דהשתא
יציאה דכוותה קא ממעט אמרוי' דצרכ' דהשתא
הו משמעות ויתור. והבי פירשו התוספות
בחדיא בכתובות פרק אלו גערות וכו'. מ) איכא
למידק היבוי כתבו דמיותר לא הוה אמרינו
שם של אב ואימא הא כלחו דרישין יתורא
הוא עצ"ג דלאו משמעות ניגנו וכי הו' מיותר
אפי' באם אינו עניין דרישין ונ"ל דליך
קאמר דהך דרשא דהaca הו' יוד של אין כסף
דליך כתוב אין כסף ויתור כי האי איכא משמעות
דרשי' איז ליכא משמעות לא דריש':

מכני' וכל מוציא אמר בחליצה שאינה מכנית
לא יציא:

ותנו איכא למידק דאכתי ניליך אמה עריבה
יוצאה וכו' כדאמרן יוצאה בחליצה אמה שיווצאה
אינה דין שיווצאה בחליצה השთא ליכא למפרק
מידי זיל דהשתא דתרצו המתו' דנעביד תוכיה
מאשה ומשפחה ליכא למילך שיווצאה בחליצה
דהא עריבה וקשה לנרצע כתיב זאף לאמתר
תשעה כו' [לאמרין לקמן לה) ונרצע ליכא
למייר שיווצא בחליצה השתא דכתבו המתו'
ונעשה יוכיה מאשה ומשפחה זהא כי קאמר
ומה יבמה שאינה יוצאה [בגט יוצאה] בחליצה
(איכא) למפרק עבר עברי תוכיה שיווצאה
ביזבל זאינו דין שיזא בחליצה איכא גופה
ニילך עבר עברי לא מצי למילך דaicca למפרק
מה ליבמה שכון יוצאה בmittat haadzon וכו' וכי
תימא אם כן היכי נימא עבד עברי תוכיה
לעבד עברי תוכיה שכון אינה יוצאה בmittat
האדון. זה שאין כן בנרצע וכו' ויש לומר דaicca
למייר איכאasha תוכיה שיווצאה בmittat
ואינה יוצאה בחליצה וא"כ שעשו קל וחומר
תוכיה מאשה וכו' נרצע אינו יוצאה בחליצה
ואמה הוקשה לנרצע אבל מעיקרא כשהוקשו
התו' ה"א דנרצע נמי תתי בק"ז וזוק:
ובפשטה דשעתה איכא למידק דאמאי
איצטראיך ספר כרithot [ספר כורתה ואין דבר
אחר כורתה] דהא לקמן לו) קאמר דאיצטראיך
קרא למידק לה או נעלן ביבמה כי היכי דלא
ונעשה קל וחומר ומהasha שאינה יוצאה בחליצה
בחליצה יוצאה בגט יבמה וכו' ומדאיצטראיך
קרא להבי משמע דasha אינה יוצאה בחליצה
דא' יוצאה אמאי איצטראיך כבא לו) או נעלן
הא ליכא קל וחומר אלא ודאי דaina יוצאה
כו' ויש לומר דכל היכא דaicca תרי קולי
דאמרו DSTORON אהדי כי היכא וההוא דליך
הו' מה מצינו וכן כתבו התוספות בפרק קמא

ג) בגמרא דף י"ז ע"ב. 20) דף י"ז ע"א. 20) צ"ל

ללה", במקום כבא. 20) דאבהה, צ"ל. 20) דידה.

ט) גם המהרש"א כאן כתוב כן.

מקבל כספה. ע"ל דמיעקראי קס"ד דתוספות דמקל וחומר ילפינן דאבא מקבל קדושה ואע"ג דאמדריה מג) היא עד גערות וכטף קדושה היא לעולם וא"כ מקל וחומר ילפינן דאבא מקבל קדושין שיכול וילפי נמי שהכסף שלו וחרציו דמקל וחומר ליכא למילך שום מהם דהא דיכול לייעדה היינו בכיסף שנמכרת דהוי גורת הכתוב כמו שכתבו התוס' בכתובות: תור איכא למידק בתוספות דלמ' דקרהatoi לומר שאביה יכול למסרה לחופה ואפי' גערת כמו שכתבו התוס' בסוף דבריהם דעת' מסירת החופה היה בענורות וא"כ לימה דלהכי אתה מד) וע"ל דמאי דאoki קרא בכל נתינות אפילו לא קדושה והכסף שלו דהא נמי אמר' דלא מקבל קדושה והכסף לא היה' בקטנות אבל אפשר לומר דמסידת' הוא' בקטנות אבל השטה דלא קים לו אכתי שאבי גערת יכול לקדשה ושחכש הוא שלו למסרה לחופה נמי איינו יכול לקדשה ולהכי כתבו התוס' דמאחר דגערת לית לו שאביה יכול לקדשה ולא לממס' לחופה א"כ קרא לקטנה לא איצטריד:

וכתבו עוד ואם תאמר הא אמרינן בפ' גערת כו' ומיש' אימא ה"מ קטנה כו' אין להקות דע"כ מيري בענורה דהא לקטנה לא איצטריד דהשת' זבוני מובין לה דהא התם הגمرا אכתי לא ידע כל וחומר ובתר הци' הוא דקאמר הקל וחומר:

אמר קרא בענוריה בית אביה, איכא למידק אם כן קרא דאת בתי נתתי למה לי, אפי' לקטנה לא איצטריד, ועוד דהיל"ל אלא הויל והדר בה, וע"ל דהשתא דקל' מקרא דבענוריה שכסף הוא של אב, סברא הוא שאבי הנערה מקבל ג"כ קדושה וקרא דאת בתי נתתי להכי הוא דאתה ולא נאמר דמיiri דזיא באקינה הויל ואתה לו אפי' בענורה הכסף שלו:

ואלא הא דאם' רב הונא. איכא למידק לא ימנע או קרא هو מיותר לדרוש כל שבח נערומים לאביה או לגופיה איצטריד לומ' שהאב מפר דוקא בשיחבתה מה) אביה אבל

השתא אביה מקבל קדושה כו' איכא למידק דמקדשה בכיסף נפקא מקיהה קיהה ומקי"ו אמרינן דהוו של אב כו' ויש לומר שהמקשה הקשה ואימא לידה ויתורא כי האילא דרישינו כמו שפי' והמתירץ תירץ לדידי דריש, האיל ויתורא אל מא) לדידיך דאיינו יתרור עבדינן קל וחומר השתא אביה מקבל קדושה כו' ומעיקרה שתירץ מowitzאה חנם סבר דמאיצטריד קריא שמע מינה דהקל וחומר איינו מעלייא.

ואימא הנה מיili קטנה כו' איכא למידק بما שכתבו התוספות ואם תאמר הא לקטנה לא איצטריד קרא ומאי קושיא הא על כרחין כדי המשקנא בין המקשה ובין המתירץ ס"ל דאת בתי נתתי אתי לא לשום דרשא וכיון דלפי המשקנא הци' הוא א"כ השתא נמי אע"ג דלקטנה לא איצטריד קרא איצטריד לשום דרשא וצל"ע: ותורו איכא למידק לא ימנע או בקיז' דהשתא זבוני מובין לא מב') מפקינן שאביה מקבל קדושה או לא מפקינן אף לפי תירוץ התוספות אי מפקינן דהשתא זבוני מובין לא כ"ש יכול לקדשה ולא גרען קניין דאישות' מקניין דעבדות אם כן אפילו לפי תירוץ התוס' לא איצטריד קרא דאת בתי נתתי לכיסף קדושה וכיון דאבא מקבל קדושה משום דאייכא למימר הוא שקל כספא ואם כן אמא איצטריד קרא לקטנה וכי חימא דלא מפקינן מקל וחומר דמציע לקבל קדושה משום דאייכא למימר לזבוני הוא דמציע משום דלא אסור לה עד גערות אבל קניין דאשות' אסור לה לעולם לא מציע אם כן קשה Mai הקשו התוס' דלקטנה לא איצטריד קרא הא על כרחין איצטריד לומר שאביה מקבל קדושה דאי לא קנה הוה אמיינא שקדושי האב איןן קדושים. ויש לומר דהא נמי הקשו התוס' לומר דכיון דמק"ו נפק לו לכיסף קדושה הוי דאב זכאי שאביה מקבל קדושה ובלאו ק' דהשתא אביה שוקל לכיסף קדושה והיא

מ) אלא, כצ"ל. מוב לה, כצ"ל. מנו ומהכירה כצ"ל. מ) גם המהרש"א הקשה כן. מה) כשהיא בבית.

אנו למדין מפתחה ולהכי פרשי ז"ל אונס דהוי המלמד וכן פירושו התוספות בכתובות: שניני בושת ופגם דאבהה שיק' וכ' איכא למידק דאכתי תיקשי דנילף מצער דהוי דאבהה כדאמר' בכתובות והתם ליכא למימר הכא (ז) שיק' בגויהו דהא אינו מחסרו ממון שבילך דהוי צער חבטה או צער של פסוק רגלים כ' ויש לומר דלא ידעינו דהוי צער של אביה אלא לבתר דילפינן קדושים מהכא:

ותרו איכא למידק דאכתי חדא מתרתי נילף קדושים מבושת ופגם ומעשה ידיה דבי פרכת מה לבושת ופגם דאבהה שיק' בגויהו מעשה ידיה תוכיה וכי פרכת מה למעשה ידיה דכא מתזנה מיניה אמרנן בושת ופגם תוכיה וחור הדין כ' ויש לומר איכא למperf' מה להצד השווה שכן באין מגפה דמעשה ידיה זה על יד גופה וכן בושת ופגם ופיריכא כל דחו פרכינן למה הצד:

וכתבו התוספות תימא היכי בעי למימר נילף קדושים מבושת ופגם הא בושת ופגם גופיה וכו' וכי תימא דנ"מ מיהא אי בעי מוסר לה כשהיא קטנה ואיכא למידק דא"כ אמאי בעי לmilf' הכא מבושת ופגם נילף קדושים עצמן מקודשי קטנה ונימא אי בעי מקדש לה כשהיא קטנה ואוטו כسف היה שלו והוא עמדין לה אותן קדושים נערות יהיו שלו כ' ויש לו' דבשל' בושת ופגם דין הוא שהיה של אב אף בנערות דהא מה שלא מסרה בקטנות למונול הינו כדי שלא לביישת ולכך דין הוא השתא שבאו והוביישה שהיה שלו אבל אבஇו דאפסיד אנטשיה שלא קדשה מעודה קטנה:

עוד יש לומר דבקדושים לא נאמר שימוש כה הא עד נערות דהא בקטנה שיכול לקדשה והכסף שלא מ"ח לא משומ כה הא הוא אלא משום גריונות' דקטנה דלית לה יד אבל בושת ופגם ליכא למימר היכי דהא מצינו דחבלות דעתמא יעשה לעם מ"ח שעלה כדאית' בפ' החובל (דף פ"ז): ואם כן היא דבשת ופגם

נתארסה לא אי הו מיותר על כrhoין איצטראיך למדרש וαι לא הו מיותר דלגופיה איצטראיך וαι לדרוש מיניה. ויל' דאע"ג דלגופיה איצטראיך מל' מקום משנה שאם' בית אביה ולא קאמר בבית אביה שמע מינה שדרשי' כל שבך נעורים לאביה ולהכי הקשה לו דזה אינו דהא רב הונא אמר' איצטראיך לאמה. עוד ייל' דלהכי הקשה לו מר' הונא משומ שאפשר שכובית המתיר לומר דאע"ג דלגופיה איצטראיך ילי' מהperf' נדרים ולהכי הקשה והא רב הונא כ' וכי תימא לר' הונא נמי תקשי דנילף מינה כ': וכי תימא נילף ממון מנדרים כ' אחר כך פי' וכי תימא נילף כספ' קדושים כ' איכא למידק מא שנא שמעיקרא פי' ממון מנדרים ואח'כ' פי' כספ' קדושה مكان' ואפשר לפרש שמעיקרא כיון שהביא מר' הונא והקשה אי איתא נילף מהתם השתא דפרק' וכי תימא נילף הקשה לו רשי' ז'ל ממון מנדרים כלומר בין מעשה ידיה ובין קדושים דאכלהו פריך אבל כשאמך נילף مكان' לא מצי למperf' אמעשה ידיה דקנסא לא טרחה בהו אבל מעשה ידיה טרחה בהו כדקאמר לכאן אבל לעיל גבי נדרים היא דומיא דמעשה ידיה דעל ידה קאטו והיה ראוי שלא יהיה לבעל מ') רשות בה ולכנ לעיל פי' ממון מנדרים דהיא בין מעשה ידיה ובין קדושים אבל הכא פי' דוקא קידושה:

וכי תימא נילף מבושת ופגם פרשי ז'ל דקי' לכתובות (דף מ'): שהמאנס גותן בושת ופגם. כדריש לעיל גבי קנס שפי' שאונסה ופטוחה לאביה דהכא היה ליה לפרש ג'כ' בושת ופגם של מפתחה ונפרש לפ' התוספות דבעי למילף קדושי דעל ידי עצמה מצי למילף ממפתח שהוא על ידי מ') ויש לומר דבשלמא קנס כתיבי בקרא בין באונס ובין במפתחה ולהכי פרשי ז'ל גבי קנס תרוייה אבל בשת ופגם נפקא מתחת אשר ענה דכתי' גבי אונס ומשם

מו) לאביה, צ"ל. * מו) ידה, צ"ל. מו) זאביה, צ"ל. מו) שלו, צ"ל. * מו) להם טגוליה, צ"ל. בצל' במקום לעם שעלה

שכנן מתזונה מניהו אילכא למייר קדושים דעת
אביה תוכיה דלא מתזונה מניהו והוא דרביה
וכי פרצת מה קדושים שכן על ידי אביה אמרינו
מעשה ידיה יוכיה:

חסר כאן הסיום עד דף מד

הא דאמר' בפ' האיש מקדש (דף פ"ז) בקפטנה
שנתקדשת שלא לדעת אביה צריכה גט
שמא נתרצה האב נר' שהקדושים אין חלון
משעה שנתרצה אביה בלבד אלא אם נתרצה
למפרט הן חלון (דף מה:) אזולת
בתורמה עד שיבא אביה וימתה לומר ר' דביו
דמסתמא כשבא לא ימחה מעכשו נשואת
היא שם משעה ראשונה הן חלון וכן פרשי
זיל שמא נתרצה בשם המשם והוא להו קדושים
למפרט קשה לי וכיוון שכן היכי אמר רב ביז
הוא בין אביה יכולן לעכב איזה היכי מעכבא
דלא מהניא רצוי האב בתר הcli והא חלו
קדושים משעה ראשונה שנתרצה בסוף:

ועוד קשה לי דסוגין ברבא אתיא דאלו לאבוי
דאמר יוש שלא מדעת לא הו יוש
כל מילתא דמתעבדא קדוש שליחות לאו כלום
היא ע"ג דניזחא ליה בטף כדאמר' בפ' אלו
מציאות (דף כב) גבי תורת שלא מדעת ותויה
הטל עליהם וליכא למייר דכל היכא דלא
קפיד אב יש לה יד דזה קטנה היא ואפי' מטה
אביה אין לה ווע' שהרי היא יכולת לעכב
אלמא משום דרצוי האב הוא דetail:

ויל' קדושים ונשואין דבתו ע"ג דחוב הווא
לאב לנין נדרים ומעשה זכות הואה
להשיאה מצה דרמיא עליה היא זכות היכא
דחווי דניזחא ליה וכן לאדם שלא בטנו כדאמר'
ביבמות (דף ק"ח) בגט במקומות קטנה ואע"ג
דקפטנה היא לית לה יד לדירתה היא ולא גרע
אביה אבל בתוי אביה יד לדירתה היא ולא גרע
מחצירו דקונה לו שלא מודיעו גורות הלבד
שנתרצה בטף מקודשת וכן נתרצה הבן היא
הוא העטם ואע"ג דmittas בקרובותיה כל היכא
ונתרצה זכות השבינה ליה משום דמצה דרמי'
עליה וטומו לישא אשה ולא אסר (נ) בקרובותיה

דבעילה הוי של אב הינו משומן כת האב וראוי
הו: שימוש כחו עד גערה וזה עיקר והכי
כתבו התוספות. בכתובות בסוגיא דהاب זכאי
בבתו כו':

יציאה דכוotta קא ממעט כתבו התוספות
פירש ר' ר' יציאת אמה העבריה מאדי'
שהיא עת נצורים ואיכא למייך דאכתי תיקשו
ואיכא לבידנא מות) ונראה לי דלר' חוספה
לו היכי קאמר יציאה דכוotta הוה לימייר
נתינה דכוotta כו' וגם מה שהקשוחותסות לעיל
(דף ג' ע"ב דית ואימא ה"מ) DATA בתי נתתי על
ברחין מיריעי בנערה ילכן היה מפרש דלעיל
שתירץ השטה אביה מקבל קבושה היינו דאחריו
דאיתין לנו קרא דזיצאה חטם מיותר מהני הקל
וחומר לומר השטה אביה מקבל קדושה והיא
שקללה בספה אבל ודאי אי לאו קרא אמיינא
דאמאי דוציא ליה רחמנא היינו שיכול לקדשה
וכל הכסף שללה וקרא נמי איכא לימייר דלהו
לדידה מאחר דליקא שטעות אבל שנייהם מהני
ופריך ואימא דהני מיל' קטנה כלומר לאב
קטנה איכא לימייר דהני קרא וכל וחומר
משמעות שאין לה יד כלל בין לה אב ובין
אין לה אב, אבל גבי נערה מאחר שיש לה יד
כשאן לה אב איכא לימייר שהיא יכולה לקדש
עצמה והכסף שללה גם לשקדשה אביה ע"ג
דיהו קדושים הכסף שללה דיש לה האב וקרא
דזיצאה חטם היינו בקטנה ותירץ יציאה דכוotta
דימה חטם עת נעורים אף הכא עת נעורים:
זרע פסול מנין, כתבו התוספות אומר ר' ר'
כו' נר' לי [דזהקתה] להם מאחר דלודע
וזרעת לא איצטריך [קרא] איכ' אמא הוכר
בבריתא ותירץ כו' הדיניין לגליין אורע פסול
דקאי הארץ ורעה.

ואיצטריך למכתב בת' איכא למייך לפי מי
דפירושו התוספות לעיל (ע"ב מדף
ג' דית וכ"ת) דקדושים דעל ידי עצמה בעי
למילך כו' קשח א"כ דליישוק מוייצאה חטם
ותירץ הדא מתרתי דבי פרצת מה למשעה ידיה

מט במקומו: ואיכא לבידנא צ"ל: ואימא לדידה.
(ו) וליאמר, נצ"ל במקום ולא אסר.

שמעעה לא חישוי לעניין אכילת מרומה דרבנן ועייל הטעם כיון שנתקדשה לזרע והלך לו למיה ולא השיאת מעיקרא מידע ידע דעתם תבע והיא חנסה לו הילך ניחא ליה בנשואין אלא שם בא ומיה אמרינן גלי דעתיה דלא ניחא בר השיגה דעתיכם בכל אלו ודבריהם נכוונים הם והא דאמרין נמי הימ' דרך כבוד אבל דרך בוין לא cocci קאמר דאנן משום דשתיק אב קאמרין' שמא גתרצה כסחמי זהה ודאי כסחמי שהוא דרך בוין לא גתרצה ועל כרתו מרתה רתחה ושתיקתו לאו ראייה היא ואע"ג דבר דחאייש לרוצוי ה"ג חאייש לשמא א"ל צאי וקביי קדושיך וכדמוקשי גבי בן דילמא שליח שוויה וארכזוייה ארצי קמיה וכי א"ל צאי וקביי קדושיך אפי' קבלתנו דרך בוין מסתמא הא דשתיק מרתחה רתת. ויל כדפרישית לעיל דגבוי בת לאו אווח ארעה לומר לה צאי וקביי קדושיך ואפי' רב לא חאייש אלא שם גתרצה וכבר פרשתי השמורה למעלה:

קיי ובמקומות שחושבין שלא נתרצה אמרין' חוב הוא לו ואף במקומות זכות גמור בזכות מעיקרו אין זיין לו שלא במניז' כדאית' בפ' השוחט במס' חולין וכן פירושי זיל גבי ארצויי ארצי קמיה דמשותם דזוכין הוא לאדם וטעמא דרב בהיא יכולת לעכב משום דבר זמן שלא שמע האב וגתרצת לא גמרי קדושים וקדושים תלזין הון ואתי דבר ו מבטל דבר בחוזרת דר' יוחנן בפ' האומר נא) וואע"ג דחיליל למפרע ומכאן ראיית דוקא בשנתרצת האב בפי' או בשתיקה אבל לא שמע ומית אינה מקודשת דהא אי אמרת מדתת הי רצוי אב' היא ודאי אינה יכולה לעכב שהרי אין קדושים אלו חסרון רצוי משעה ראשונה ואי קשייא הילך אביה למ"ת תעודה ונשאת ניחוש שמא לא ישמע לאו קשייא היא דמיות דעבידא לאגלווי היא ובכדי היא מילתא חברך חברא אית ליה וחברא דחברך [חברא] אית ליה עד סוף העולם ולשמא ימות קודם

תמ' ונשלם חידושי הרא"ה לקדושים

שלב"ע

(ג) קדושים דף גט.

שות ופסקים מהגאון רשבבה"ג מורה שכנא ז"ל

פסקים שהזכיר וארג ורך בקרמי והב מופו האחד המזוהה בתוך עדת ישראל ראש גלותינו הנר המערבי המשמש ביום ובלילה כבוד מהר"ר שכנא י"ז על עניין קידושין ובפרט על קידושין כמר משה בן השיר הרופא מומחה כמר שמואל לועז"י יוזי"א שקידש מרת בריניידיל בת מנוח המכונה הענדיל מקראקה. ובכאנ הראה מתוק פלפוף הגודול שלהם קדושים גמורים ושכל בני ישראל מזוהרים בה כי היא אשת איש של כמר משה הנ"ל, וכי שרציה לראות כתיבת יד וחותמתו של הגאון יבו וילך אל כמר משה הנ"ל

данן במס' מע"ש ומביאה בפסק קידושין ב) היה מדבר עמה על עסקי גיטה וקדושה ונתקן לה גיטה וקדושה ולא פי ר' יוסי אמר דין ר' יהודה אמר ר' יוחנן קשין לעולם יותר מדור מי המבול דכתיב אלה וכח ורצות וגנוב ונאות והשבע שקר פרצוי ודמים בדים נגעו מי משמע כדמותם ר' יוסף מלידין בנין מנשי חבריהון חובי על חובין מוסיפין דכתבי על זאת תאבל הארץ ואומל כל יושבי בה בחית השדה ועוף השמים וגם דגי הים יאספו ואלו בדור המבול לא גוראה גוירה על דגי חיים שני' מכל אשר בחורבה מתו ולא דגים שביהם. לנין דין לפני רבותי בקרקע בתלמידיה ואין חולקין [כנוד] לרוב מקומות שיש חילול שם ואדרב לפניו מלכים ולא אבוש ואצוף בכור صلى זוקק ומזוקק הא הלכה בר' יוסי עכ"ל הסוגיא בפסק.

ותןן בפרק האיש מקדש נ) המקדש שתי נשים בש"פ או אשה אחת בפחות מש"פ אעפ"י שליח סבלנות לאחר מכאן אינה מקודשת שמחמת קידושין הראשונים שליח וכן קטן שקידש עכ"ל המשנה משמע מכאן דיין לאו טעמא אמר הרוי את וכו' וקשת *) הוא דאמירין דוקא שעסוקין באותו עניין או מעניין לעניין באותו עניין ואיל דבפ' האיש מקדש מيري באתוא

אמר רב יהודה אמר שמואל א) כל שאינו יודע בטיב גטין וקדושין לא יהא לו עסק עמהן. פירוש"י להיות דין בדבר. ואמר רב אשי אמר ר' יוחנן קשין לעולם יותר מדור מי המבול דכתיב אלה וכח ורצות וגנוב ונאות והשבע שקר פרצוי ודמים בדים נגעו מי משמע כדמותם ר' יוסף מלידין בנין מנשי חבריהון חובי על חובין מוסיפין דכתבי על זאת תאבל הארץ ואומל כל יושבי בה בחית השדה ועוף השמים וגם דגי הים יאספו ואלו בדור המבול לא גוראה גוירה על דגי חיים שני' מכל אשר בחורבה מתו ולא דגים שביהם. לנין דין לפני רבותי בקרקע בתלמידיה ואין חולקין [כנוד] לרוב מקומות שיש חילול שם ואדרב לפניו מלכים ולא אבוש ואצוף בכור صلى זוקק ומזוקק הא

א) קידושין דף י"ג ע"א. ב) דף ו' ע"א. ג) דף נ'.
* כתוב מהרמ"א מקראקה וזיל וקשייא זו תירצחו רשי' ותמוס' האשרי בשמעתין ותוושין לסלכנות רשי' תירץ וכאן מيري ושיזוך ולכן מקודשת מסתמא ובפסק מيري בלבד שיזוך. ותמוס' כתבו בשם הר"מ דחוושין לסלכנות שמא קידש קודם לנין בקדושים גמורים ובפסק מيري שיורעים שלא קושה קודם לנין אלא עצשו מקושה ולכן ציר שיהיה עסוקים באותו עניין. והאשרי תירץ וכאן מيري לעניין חשש קידושין ופסק מيري לעניין קידושין גמורים.

לא היו לו לאחר זמן מרובה אלא כדי שיראה עם קרוביו וא"כ מנא ידעה וגדולה מונה אמרינו לא מסק' דעתך' אעפ' שהוא ה' מדבר עמה על עשי קדושים ופסק ודבר עמה מעסקי ובזוניא אמרינו לשם אל שאינה מקדשת דלא מסקא אדעתה אלא דוקא שיטוקין באותו עניין ואין סברא שנאמר מאחר שהתחיל בקדושין יספק וכל זה כי סברא הפהה הוא ורוחק למבין ואף גם זאת לא סברא שנא' דההוא דמעשר שני מדברת לעניין קדושים וודאות ולהבי צריך شيء' עסוקין באותו עניין אבל להזכיר את מספק חושים ואפי' אין עסוקים באותו עניין דאי' מי אמר אמר רב הונא אמר שמואל הלכה בר' יוסי פשוט דהלהה בר' מי דפליגא ר' ורשב'א אליביה אלא ATI לאשמעין אף' למקודשת וודאיון הלכה בר' ראי מפלוגת' ר' ורשב'א ה' לא לספק קדושים קמל' דאפי' לוודאי. ואם ה' זה אמת מה שרצינו לתרצ' ולחלק בעניין זה אי' הדרא קושי' לדוכתיה מי אשמעין רב הונא הלא ממתני' קדושים הוכחנו דמעשר שני מيري בקדושים וודאיון דאל'ק קשה דר' אדר' דהוא בעל המשנה ולמבין נקל וניל' לפרש דהיא דמעשר שני לצריך شيء' עסוקים באותו עניין מדבר באשה שיצא עליה קול מרASON וקול משני שמותרת אף' לראשונה לאחר גירושי שני או מגרש שני יונשא ראשון רק צריך כ"א הן ראשון הן שני לאחר גירושי שני לקדשה קדושי תורה*) ומيري הכא שאנו' עשה חבירו שליח לגיורשין או לקדשי תורה באיזו שתצרחה האשה. והא' שמדובר עמה על עסקי גיטה וקדושי' שתתקבל גט לאחר וקדושים מאחר לאיזה שתצרחה ונתרצה לקבל הגט מאחר וקדושים מא' ונתן לה הגט מאותו שלא רצתה אותו אף' בפי' ואח'ב נתן לה הקדושין בסתם או נתן לה קדושין של תורה מאותו שתצרצת ואח'ב נתן לה גט ולא צריך לפרש יוסי ור' יודא זה אומר דא ודא צריך לפרש לפי' שכשנתן לה הגט ואח'ב נתן דבר מה בסתם היא סוברת שהיא פרוץ כתובתה של אותו עניין הייתה שקבלת מנות הגט וכן אם נתן

דמתקדי' והדר מסבלי להכי הרי קדושים מסתמא. ודפק' דמעשר שני מيري באתר' דמסבלי והדר מקדי' דאי' מי בא ר' פ' לחדר' דמחלק בהכי הלא משניות שלמות הן ואם בא לפреш ה' לו להביאם ולפרשם בעניין זה. ואיל' היינו דאשמי בגמ' פשיט' ומתרץ לא צריכא דהיל' מי קאמ' תנינא ולאוון דמפרש' דחוישין לסייעות היינו שמא קידשה כבר ולא شيء' סבלנות קדושים וקשה הלא משמע שהם קדושים ממש מה תאמר דמש'ה כאן אין צריך לפреш (אלא דוקא) אעפ' שאין עסוקי' באותו עניין לפי' שהתחיל בקדושים ועתה הוא גומר הקדושים הראשונים קדושים ועתה הוא גומר הקדושים לכן אי לאו טעם' לדлем' קדושים הראשונים שלח הסביבות כדפי' דין אדם יודע שאין קדושי קדושים וסובר שקדושי קדושים גמורים ומחמת קדושי' הראשונים שלח עתה אותם. דעת' צריכים אנו לפרש דלי' אעפ' שלח דנקית התנה ולא תנא שלח בלי אעפ' רוצה להשミニינו דבר חידש בדרך לא זו אף' זו ר' ל' ^{לא זו שניתנה} שאינה מקודשת. (לא) אם שלח לאחר זמן מרובה (אלא אף') שאף אם נודע לו מקרובי' וממיודעיו שאין קדושי קדושים מ"מ אם ה' דעתו למור קדושים ממש לא ה' לאחדר יותר מה שידאם עט קרוביו (ויכל להיות) או עט מידועיו אלא אף' זו אעפ' שלח הסביבות לאalter בכדי' שיראה עט קרוביו שיכל להיות שנודע לו מקרובי' שאין קידושי קדושים אף' אינה מקודשת שאני אומר מחמת קדושים הראשונים שלח ולפ' מיiri התנה בזמן מרובה ולאalter לאחר זמן דכאן משמעתו סובל לאחר זמן מרובה ולאalter. ובזמן מרובה לא מסק' דעת' לדлем' קדושים שלח לה דאפי' אמר' דנען לו לאחר מקדושין שלא היה קדושים ומה' מכאן מקרובי' שלא היה קדושים קדושים וזה שעתה לאח'ז מרובה שלח לה לשם קדושים דסבירא דין בדעתו למור הקדושים

24/07/2018 נתקה

* כתוב הרמ"א מקרואה ולפי פ' זה איתניין לדי' קולא גדולה שם נתן לה גט מסתמא ולא היו עסוקין באותו עניין הייתה מגורשת והיא נגד דעת כל הפסוקים.

הקדושים תחילת זאה"כ נתן הגט בסתם היא וזריכה دائית אשמעין שוה פרוטה אידי דפ"א סוברת שהיא הכתובת מאותו האיש שקבלת נפק מניה ממונא טען אבל טחות מש"פ הקדושים מחמת לנין מצרכי נמי שיה' עסוקים אם יודע שאון קדושין תופסין בפחות מש"פ באותר עניין לפי דאיכא למטיע אבל מי שידך וכי משור סבלנות אדעתא קדושין משור ונתן דבר מה בסתם שלא פ' לאיה עניין [וכו'] ואית אשמעין הני תרתי שם דבון פרוטה הוא נתן לה מסתמא והוא קדושין א"כ לפחות מש"פ טעו אנשי אבל קטן קדוש שידך קדשה קדושין של טבות שאני אומר לשם הכל יודעי שאין קדושי קטן כלום אימ' קדושין הראשונים ומוחמתו הוא נתן להביא כי קמשור כו' קמ"ל וקשה לתני קטן וכו' הסבלנות או אינה מקודשת כדברם מתני לא זו אף זו כתני א"כ נתני בחודא באא ולא דהאиш מקדש וכן נשמע מפירש"י וכו' והוא לפ"ז בדאיאת בפ"ב דתוספה שעסוקים באותו עניין האי דקאמר ר' יוסי זיל המקודש בטעות ובפותחות מש"פ וכן קטן דין שעסוקים בדיור עסקי קדושין עד שעט שקידש אעפאי שלח וכו' וגוזר דרך לא עז נתינה עציל דקדק בל' קדושים ושביק אף וזה אבל זה דרך זריכתי היא אלא ציריך גירושין כונתו למזה שפי' לפ"ז פשט' ורהייט' לפ"ז דתוספה קדושין דן אחר הגט שנתקו והיא דציריך לא נקט סבל היא אלא ר' דזקא שלח עז לפ"ז והוא שעסוקין באותו עניין לא למא אמר אם טרח והביא לה לתובעה הוא שנתקו ובהא תרייז רשי' בעצמו נתן לה הו קדושין ואי תנא קטן הקושי' שהקשו עליו התו' שם הר"ט ד"ה לחוד' הא דזקא קטן היא שנתקו לה סבלו' חושין לסייענות ואסתהייעא לייה מפ"ב בעצמו מקודשת היא דחויה לה קדושין ואדם בתוספה קדושין זהוא בל"ז נתן לה קדושים ידע שאין קדושי קטן כלום אבל הני תרתי ולא אמר הרי את מקודשת לי ר' יוזא אמר דרישא איבא למיטעיה היא אפי' אם הבאים אינה מקודשת ר' יוסי אמר אם עסוקים לה בעצמו נתן לה לא הו קדושין לנין רשות רשי' והיא פי מתני ר' דיל שא"צ לגט נתנה בראשון שייז עסוקים באותו עניין כי בגמ' דקאמר ואית אשמעין הני תרתי שלא מסתמא כיון שדבר עמה על עסקי גט שהוא הליל אלא ואית אשמעין הא וכו' ראי' ר' דיל נתן לה לשם גירושין הו נtan ול"פ אלא מהו נתן לה לקדושין אחר הגירושין שר' יהודה מידי ועוד נראה להביא קצת ראי' מהו אמר ציריך לפ"ז ומחר שלא פ' אינה דאיתמר רב הונא אמר חושין לסייענות ואמר מקודשת שהיא סבורה שלענין פרעון כתובתה נתנה לה ור' יוסי סבר כיון שעסוקים באותו לאחר מכך איןו מקודשת אל אבי התם עניין א"צ לפ"ז וכו' מוכח בגמ' דפרש כדתוגני טעמו שמחמת קדושין הראשונית שלת אמרני' דפ' האיש מקדש (זיל) שהבאתי ותימא לי מה עלה על דעתו לפ"ז גדר)ה' המוטפחא, צ"ל.

24/07/2018 10:45:28

צדקה גט ולא תני מקודשת למדנו. שקדושי ספק ואם קבלה קדושים מאחר צרכיה. גט משניהם ואעפ"י שהרמב"ם ז"ל כתוב בהל' אישות פ"ז דמקודשת מן היהודי הלא יש חולקים עליו כאשר חמצו בינויו אלף של הר"ן ואעפ"י ששמשע ל' התוספתא בהרמב"ם דתני בסיפה דתוספתא שהבאתי לעיל ואם בעל קני ר' שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון אעפ"י שבعل לא קנה שלא היה בעלייה אלא מלחמת קדושים הראשונים כו' עכ"ל הרי עינינו רואות דשינה לשונו דברישא קתני אינה מקודשת והכא קתני קנה והוא למייתני מקודשת ומשמע דלהכי קתני קנה ברצונו למර דמשתמע קניון גמור קדושים ודאיין כדעת רמב"ם מיהו יכולני לפרש לעולם קניון ספק הוא זהה דקתו קנה ללמד שקנה אותו בבעליה זו לירושת היכא דהוא מוחזק בנכסים שאין יכולים יורשים להוציא מידו כמו כניסה לחופה ואי תני מקודשת לא הו"י אף"י ספק כניסה ומיהו אם קבלה קדושים משני צרכיה גט אף משני מספק, וה"ג מסתברא דלענין ירושה נמי הוא דפליגו דאל"כמאי אעפ"י שבעל דקאמר ר"ש הלא התק' לעצמו מירוץ בעל ולא הו"ל למייתני אלא לא קנה וכו' אלא ד"ל אעפ"י שבעל מודינה ליה לצרכיה גט מספק מ"מ לא הו"י בעילה כמו הכנסה לחופה לר"ש לפ"י שבאה זו מלחמת קדושים הראשונים ר"ל לא אידוטין ואם רוצה לכנות לירושה צרכיה אלא אידוטין וכשהם קדושים והיא אינו עושה כניסה אחרת והת' סבר כיון שהוא עושה כניסה אעפ"י שבאה אידוטין עושה היינו ככלא קדמוני קדושים אבל הכא שקדמוני קדושים אעפ"י שטעות הן עיטה קניון גמור והיינו דשינה ר"ש שיטת התק' דתנא אינה מקודשת דמלחמת קדושים הראשונים שלח ור"ש תנא אעפ"י שבעל לא קנה שלא היה בעילה אלא מלחמת קדושים הראשונים ולא ה"ל למתני אלא אעפ"י שבעל לא קנה שמלחמת קדושים הרשונים בעל אלא כיון זה שפירושית והוא מובן לעין-shell ובהכי מתרצת תימה גדולה דלמה הושמט תמנת ציר מתני' דה' מדברת

אמתני' ורבא ע"ז ומחו לה אמוחא קאמר ואבי השיב לו לעולם בכל עניין והtam נידתני טעמו וכו' ולפ"ז מתרצה הא דامرינו פ' המדריך המקדש בפתחות מש"פ ובעל וכן קטן שקידש ובעל צרכיה ממנו גט והכא אמרינו איןנה מקודשת דמלחמת קדושים הראשונים שלח ולא אמרינו אדם יודע שאין קדושי קדושים והכא אמר אדם יודע אלא מתרץ בהיא חלוק שחילקנו שאני היכא שמקדש עצמו נתן הסיבולנות ודאי להכי טrho בעצמו לעשות לשם קדושים וכן הוא שבעל שלחכי טrho לבועל לשם קדושים לגברים אעפ"י שאפשר לחלק ולדוחות הקשיות ע"ז יודע ואינו יודע והיא לאדם בספיק' ובבעליה לא מכנים עצמו בספק בעילת זנות כדמשמע הל' דמסיק פ' המדריך לאדם יודע שאין קדושים וכו' ואין אדם עשה בעילתו בעילת זנות אבל דחיק הוא דא"כ הדאייש מקדש ולפרש בענין זה אבל לדידי ניחא דלהכי לא הביא האי מימרא דסובר תלמודא אף' נתן לה סיבולנות בעצמו הו' קידושים מכ"ש הא דיש כאן טמא רבא דין גבוי סיבולנות דליך האי אימא לא הו' קדושים דאל"כ ניתני רבית' ייל דלהכי תנא ובעל דאי תנא וסבל ה"א דוקא גבי סיבולנות הרא גבוי בעילה אי' יצרה תקפו ולבעליה בעילה מא הוא מכון ולא לשם קדושים להכי צרכיה וגם מ"ה נתן טעם דין אדם עשה בעילתו וכו' דלא תימא דלבעליה בעלים מאכון דצרירה תקפו וליד לההי דמסבל בעצמו להכי אמר האי טעם' ולא דיק למעט מסבל בעצמו וה"ה מסבל. ועייל לאשمرען חידוש דאפי' אם בעל מ"מ לא הו' אלא ספק גירושין ז') דאי תנא מסבל ע"י עצמו ה"א הכא הוא דהוי קידושי ספק אבל בעילה הו' קידושי ודאי להכי קתני

) דף ע"ד ע"א. ז) קידושין, כ"ל.